

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

40. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

4. ŘÍJNA 2009

Z obsahu:

Sv. Simeon, Nový teolog
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
16. září 2009
- strana 2 -

**Blahoslavený
Maurice Tornay**
Galerie svatých kněží
- strana 4 -

**Úkon sebeobětování
milosrdné Boží lásce**
Svatá Terezie
od Dítěte Ježíše
- strana 7 -

**Tak by se to líbilo
Donu Boskovi**
Malá salesiánská
přítomnost v Súdánu
- strana 8 -

La Verna
Hora, na které sv. František
nahlédl nejhluběji do
tajemství Kříže
- strana 9 -

Anděl strážný
Několik krátkých příběhů
o podivuhodné blízkosti
andělů strážných
- strana 10 -

Pán Ježíš o svých kněžích
Plodnost a bolest v duších
- strana 11 -

Gentile da Fabriano (1370-1427): Sv. František na hoře La Verna

Dnes se zastavíme u postavy východního mnicha Simeona, Nového teologa, jehož spisy silně ovlivnily východní teologii a spiritualitu, zvláště pokud jde o zážitky mystické jednoty s Bohem. Simeon, Nový teolog se narodil roku 949 v Galatách v Paflagonii (Malá Asie) ve vznešené provinční rodině. Již jako mladík odešel do Konstantinopole, aby zahájil studium a vstoupil do císařských služeb. Ale civilní kariéra ho přitahovala méně, než si sliboval, a pod vlivem vnitřních osvětlení, která zakoušel, se dal do hledání osobnosti, která by mu dala orientaci v období plném pochybností a zmatků, ve kterých

Sv. Simeon, Nový teolog

žil, a která by mu pomohla pokročit na cestě spojení s Bohem. Tohoto duchovního vůdce našel v Piovi (Eulabes), prostém mnichu z kláštera studitů v Konstantinopoli, který mu dal přečíst traktát Duchovní zákon od Marka Mnicha. V tomto textu našel Simeon, Nový teolog nauku, která na něho silně zapůsobila: „Hleď-li duchovní uzdravení,“ četl tam, „buď pozorný k svému svědomí. Dělej všechno to, co ti řekne, a najdeš to, co je pro tebe užitečné.“ Od toho okamžiku – jak sám říká – nešel spát, aniž by se zeptal svědomí, zda mu nemá co vyčítat.

Simeon vstoupil do kláštera studitů, kde však mu jeho mystické zážitky a jeho mimořádná oddanost k duchovnímu vůdci způsobily těžkosti. Odešel do malého kláštera svatého Manase, stále ještě v Konstantinopoli, kde se po třech letech stal představeným, igumenem. Vedlo ho intenzivní hledání duchovní jednoty s Kristem, které mu zajistilo velkou autoritu. Je zajímavé konstatovat, že dostal předzvětku Nový teolog, a to i přesto, že tradice rezervovala titul „teolog“ jen pro dvě osobnosti: evangelistu Jana a Řehoře Naziánského. Strádal nepochopením

a vyhnáním, ale konstantinopolský patriarcha Sergej II. ho rehabilitoval.

Simeon, Nový teolog strávil poslední fázi svého života v klášteře Santa Marina, kde napsal velkou část svých děl, stával se stále slavnějším pro svou nauku a pro své zázraky. Zemřel 12. března 1022.

Mystika pro každého křesťana

Nejnámější z jeho žáků Niceta Stetatos, který sebral a opsal Simeonovy spisy, postaral se o jejich posmrtné vydání a pak napsal jeho životopis. Simeonovo dílo obsahuje devět svazků, které se dělí na kapitoly teologické, gnostické a praktické, tři díly Katechezí určených mnichům, dva svazky teologických Traktátů a jeden svazek Hymnů. Nezapomnělo se ani na jeho četné Listy. Všechna tato díla nacházejí své významné místo ve východní mnišské tradici až do našich dnů.

Simeon soustřeďuje své úvahy na přítomnost Ducha Svatého v pokřtěných a na vědomí, které mají mít o této duchovní realitě. Duchovní život – zdůrazňuje – je intimní a osobní společenství s Bohem, Boží milost osvětluje srdce věřícího a vede ho k mystickému vidění Pána. V tomto směru Simeon, Nový teolog trvá na skutečnosti, že pravé poznání Boha nepřichází z knih, nýbrž z duchovních zážitků, z duchovního života, který má počátek v obrácení srdce, a to díky síle víry a lásky; prochází hlubokou lítostí a upřímnou bolestí pro vlastní hříchy, zdrojem radosti a pokoje, které osvětluje světlo jeho přítomnosti v nás. Pro Simeona takový prožitek božské milosti nepředstavuje výjimečný dar pro několik mystiků, nýbrž je plodem křtu v životě každého křesťana, který o to vážně usiluje.

Jak nám vyložil Mons. Ino Biffi (Světlo č. 37), prehistorie andělů a pád jejich odbojných částí má zásadní význam pro dějiny spásy. Nejedná se o nějakou legendu nebo báji. Skutečnost pádu a zavržení Satana a jeho druhů prohlásil IV. lateránský koncil za článek víry.

Trvalou skutečností zůstává, že dobří andělé nás milují a zlí duchové nás nenávidí. To má trvalý dopad jak na lidské osobní osudy, tak na průběh lidských dějin.

Proč nás dobří andělé milují? Protože v nás vidí Boží obraz a své bratry. Žalmista chválí Boha za to, že stvořil člověka, který je jen o málo menší než anděl. Bůh Otec nám vtiskl jedinečným způsobem svou podobu. Tato podoba spočívá podstatně již v samotné skutečnosti, že je naším Otcem a my jsme jeho dětmi. Jak se jeho podoba konkretizuje v tvoru, jakým je člověk, to nám ukazuje na svém Synu, který sestoupil na svět a stal se jedním z nás. Jsme stvořeni a povoláni, abychom byli jeho, aby na nás mohl shlížet se zalíbením a s láskou právě proto, že v nás vidí podobu svého milovaného Syna a v jeho podobě vidí sám sebe. Když si uvědomujeme

tuto skutečnost, mnohem lépe můžeme chápat a přijímat Ježíšovu výzvu, abychom šli za ním a následovali ho, stávali se mu co nejpodobnější. Kdo tak nečiní, není ho hoden, minul se svým

Editorial

jediným cílem, nespĺňuje očekávání, s jakým ho Otec stvořil, nepřispívá spolu se Synem ke slávě nebeského Otce a zarmucuje Boha i anděly.

V jedné věci však Bůh učinil člověka dokonce větším než anděly: dal mu podíl na své stvořitelské moci, na plození dětí, aby se pak staly jeho dětmi. Na těchto jeho spolupracovnících mu tak velice záleží, že jim posílá své anděly, aby jim sloužili a pomáhali. Tito vznešení Boží poslové nám však neslouží jen proto, že jim to uložil Bůh, ale především proto, že nás nesmírně milují. Více než služba z povinnosti je to služba lásky. Jejich láska k nám je jistě dána již vysokým stupněm důstojnosti, jaké se nám dostalo od Boha. Ale poněvadž jsou svatí a plní lásky, přejí nám jako nikdo jiný dobro, které je pro nás připraveno u Boha, protože je dokáží náležitě

ocenit, vždyť je sami velice dobře poznávají a prožívají. Nechtějí připustit, abychom se stali kořisti těch, kteří se vzbouřili proti Bohu a které z jeho příkazu a pod vedením andělského knížete svatého archanděla Michaela přemohli a svrhli z nebe. Nikde se o tom nedočteme, ale snad nejsme da-

leko od pravdy, když soudíme, že se andělů musela nesmírně dotknout skutečnost, že to byli jejich někdejší druhové, padlí andělé, kteří nastražili člověku léčku, která ho přivedla do neštěstí, a chtějí to lidem svou láskou a pomocí všemožně vynahradiť. Náš osobní anděl je nám dokonale věrný a garantuje nám, že nikdy nezůstaneme sami. Stará se o naše dobro na plný úvazek. Jeho trvalá přítomnost je potřebná především jako protiváha přítomnosti zlého anděla, který se snaží tuto jeho pomoc narušovat a překazit a činí to především tak, že odvádí naši pozornost od andělů, abychom jejich společnost přehlíželi a nevyužívali, abychom na ně nemysleli a docela na ně zapomněli, a tak nebezpečně osaměli jako jeho kořist.

Pokračování na str. 13

Pokračování na str. 12

Svatý svazek

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Dva budou jedno tělo!

Očisti své srdce i svou mysl, aby se otevřely pro přijetí velkých tajemství, která ti Pán nabízí. Chce ti ukázat smysl tvé lidské existence z Božího pohledu. Nic z toho, co prožíváš a co tě čeká, neuniká jeho pozornosti. To všechno měl na mysli, už když dával počátek tvému bytí. Pros tedy Božího Ducha, aby tě naučil smýšlet o tobě samém a o tvém cíli tak, jak o tobě smýšlí tvůj Stvořitel.

Není dobré, aby byl člověk sám. Od věčnosti počítá Bůh s tím, že tvé srdce potřebuje společnost. Pohled na svého praotce v ráji. Stojí tu zatím sám uprostřed stvořeného světa, tak jak vyšel z Boží ruky. V celém tom pestrém bohatství panenské přírody *nenášel pomocníka, který by se mu hodil.* Všechno, co vidí, může pojmenovat, ale nic z toho neodpovídá na touhu jeho srdce stejnou touhou. Je přece stvořen *k obrazu a podobnosti Boha*⁽¹⁾, který je ve své podstatě nejhlubším a nejživotnějším věčným společenstvím lásky. Otec a Syn se v Duchu milují tak, že *jsou jedno*⁽²⁾. U kořene všeho lidského nepokoje a nespokojenosti je jeden pravý důvod: srdce v sobě nenachází opravdový klid, dokud si nenajde toho, se kterým ho vzájemná láska spojí tak, že *už nejsou dva, ale jeden.*

Toto nerozlučné *sjednocení dvou* je věčný Boží záměr a patří k samé podstatě člověka. Ale k Ježíši dnes přišli učitelé lidu a rádi by slyšeli, aby jim schválil jejich liberální praxi: *„Už Mojžíš nám dovolil napsat rozlukový lístek.“* Ježíš využije této příležitosti, aby vrátil věcem původní řád: *Na počátku to tak nebylo.*⁽³⁾ A ihned ukazuje, v čem je pravá příčina této nesrovnalosti: je tomu tak *pro tvrdost srdce.*

Tvrdost srdce přišla na svět s prvním hříchem, když člověk neprohlédl satanovu lest: zapomněl na Boha a potlačil sám v sobě jeho obraz. Byl jako Bůh tím, když byl s Bohem jedno. Ale sveden Nepřítelem zatusil být sám sobě *jako Bůh*⁽⁴⁾. Měl odpovědět svůdci: *„Kdo jsi ty, že mi to namlouváš? Nepotřebuji tvou radu. Nic mě nemůže učinit větším, než jak velký jsem vyšel z Boží ruky.“* Ale člověku se zachtělo být velikým sám v sobě a zvolil si sobectví, kterým ztvrdlo jeho srdce.

Takové srdce, které hledá jen samo sebe, přestává být věrné Bohu, svému Stvořiteli, i jeho obrazu v sobě a není proto divu,

že je mu zatěžko stát se *jedním tělem* s člověkem, kterého mu Bůh daroval jako *pomocníka*. Ale jak by mohl to, co *Bůh spojil* v jedno tělo, znovu rozdělit vyvzdorovaný *rozlukový lístek?*

Právě osobní přítomnost Božího Syna mezi námi výmluvně dokazuje, že *rozlukový lístek* není řešení. Na největší nevěrnost, s jakou člověk vystoupil proti Bohu, když dal přednost jeho Nepříтели, neodpověděl Bůh *rozlukovým lístkem*, nýbrž *z dobrotivého rozhodnutí Božího za všechny lidi podstoupil smrt.*

Přečti si pozorně dnešní slova apoštola Pavla. Dovídáš se z nich přesvědčivě, jak daleko šel Bůh, pro něhož a skrze něhož je všechno, aby jeho božský záměr s člověkem nepřišel nazmar, nýbrž aby přivedl mnoho synů ke slávě i navzdory jejich nevěrnosti. Jen uvaž, jak dalekou cestu podstoupil, aby nás očistil ode všech nečistot, co všechno dobrovolně vytrpěl, aby mohl z našeho nitra odstranit srdce z kamene a dát nám srdce z masa⁽⁵⁾. V tom stavu, do jakého jsme se propadli svým hříchem, nemáme jinou možnost, jak v sobě obnovit porušený řád, než když se zdokonalujeme v utrpení.

Tvůj Pán, ačkoliv je *korunován slávou a ctí*, neváhal se ponížít, aby mohl být jedno s námi. Tuto jednotu uvádí ve skutek dokonce tím nejdokonalejším způsobem, když nám sám sebe dává za pokrm: *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.*⁽⁶⁾ Ale toto tělo, kterým se Ježíš s tebou spojuje, muselo nejdříve projít výhni kříže. Jeho cesta k obnovení narušené jednoty je cesta nejkrainější oběti. A tak jako On, který *přináší posvěcení*, ani ti, *kteří jsou posvěcováni a mají tentýž původ*, nemají jiné cesty k obnovení a vytvoření jednoty než jeho cestu. Spojení, které ze dvou *vytváří jedno tělo* a je věčným Stvořitelovým záměrem i darem, zasluhuje, aby bylo uchováno, a je-li třeba i vykupováno za cenu utrpení, které, pokud je přijato v lásce a pro lásku, *zdokonalí* jak člověka, tak jeho svazek.

Tvrdost srdce provází také těžká slepota. Hřích proti jednotě a slibu věrnosti, jakkoliv zdomácněl i mezi věřícími, nepřestává být zlem, nýbrž *znesvěcuje před národy Hospodinovo jméno*⁽⁷⁾. Pravdu má náš Pán, když nám říká: *Až si vzpomenete na své zlé cesty, budete se sami sobě osklivít pro své nepravosti a ohavnosti. Styd' se za své cesty, domě izraelský!*⁽⁸⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Gn 1,27; ⁽²⁾ srov. Jan 10,30; ⁽³⁾ Mt 19,8;

⁽⁴⁾ Gn 3,5; ⁽⁵⁾ Ez 36,25.26; ⁽⁶⁾ Jan 6,56;

⁽⁷⁾ srov. Ez 36,22; ⁽⁸⁾ tamt. 31n.

Liturgická čtení

1. čtení - Gn 2,18-24

Hospodin Bůh řekl: „Není dobré, že člověk je sám. Udělám mu pomocníka, který by se k němu hodil.“

Hospodin Bůh uhnětl z hlíny všechnu divokou zvěř a všechno nebeské ptactvo a přivedl je k člověku, aby viděl, jaké jim dá jméno: takové mělo být jejich jméno, jak by všechny živočichy pojmenoval. A člověk dal jméno všem krotkým zvířatům, nebeskému ptactvu a veškeré divoké zvěři, ale pro člověka se nenašel pomocník, který by se k němu hodil.

Tu Hospodin Bůh seslal na člověka hluboký spánek, a když usnul, vzal jedno z jeho žeber a to místo uzavřel masem. Hospodin Bůh pak ze žebra, které vzal z člověka, vytvořil ženu a přivedl ji k člověku. Ten zvolal: „To je konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla. Bude se nazývat manželkou, neboť z manžela byla vzata.“ Proto muž opustí otce i matku a přidrží se své ženy a budou jeden člověk.

2. čtení - Žid 2,9-11

(Bratři a sestry!) Vidíme, že Ježíš, který byl trochu ponížěn pod anděly, protože vytrpěl smrt, je korunován slávou a ctí, aby – z milosti Boží – za všechny lidi podstoupil smrt. Bylo jistě vhodné, aby ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, přivedl do slávy mnoho synů tím, že utrpením zdokonalí původce jejich spásy. Vždyť ten, kdo posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, mají stejný původ. Proto se neostýchá nazývat je svými bratry.

Evangelium - Mk 10,2-16

Přišli farizeové a zeptali se Ježíše, smí-li se muž se ženou rozvést. Chtěli ho tím přivést do úzkých. Odpověděl jim: „Co vám přikázal Mojžíš?“ Řekli: „Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se.“

Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal tento příkaz! Na začátku při stvoření však Bůh ‚učinil lidi jako muže a ženu‘. ‚Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk.‘ Už tedy nejsou dva, ale jeden. A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“

V domě se ho učedníci ještě jednou na to zeptali. Řekl jim: „Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství.“

Matky přinášely k Ježíšovi děti, aby jim požehnal. Ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království. Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.“ Bral je do náručí, kladl na ně ruce a žehnal jim.

Jednoho večera u krbu vypráví Faustina Tornayová svým dětem Mauricevi a Anně o svaté Anežce, panně a mučednici. Odpovídá na jejich otázky a vysvětluje jim: „Buďte oba panenští, moje drahé děti. Být mučedníkem je mnohem těžší..., je třeba milovat milého Pána Boha nade všechno, být připraven dát za něho raději život, prolít poslední kapku krve, než abychom ho urazili.“ Maurice reaguje rychle jako blesk: „Uvidíš, Anno, já budu mučedník...“ Byla to prorocká slova. 16. května 1992 ho Jan Pavel II. prohlásil za blahoslaveného jako mučedníka.

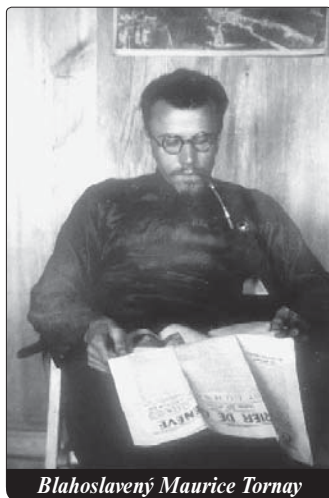
Maurice Tornay se narodil 31. srpna 1910 jako sedmé dítě v rodině s osmi dětmi v osadě La Rosière ve výšce 1200 m na horském svahu ve Vallese ve Švýcarsku. Již od prvního roku školní docházky se u něho projevovaly zvláštní kvality, ale také chyby a nedokonalosti. Byl horlivý, zdvořilý, velmi inteligentní, ale také panovačný, umíněný a někdy přímo agresivní. Po škole se vrátil k rodičům, pomáhal jim v tvrdém životě horalů – ve stáji, při pastvě dobytka. Celou rodinu spojoval cit hluboké lásky. Bylo zde možno zakoušet potvrzení pravdy od svatého Augustina: „Kde je láska, tam není bolest, a je-li tam bolest, je to bolest z lásky.“ Již jako mladík usiluje Maurice napravovat své nedostatky a alespoň z části se mu to daří. Anna připisuje jeho úspěchy svatému přijímání: „Po prvním svatém přijímání se stal hodnějším.“ Hoch přijal plně za svého patrona svatého Mořice, který za svou věrnost Kristu zaplatil nejvyšší cenu: byl umučen za víru s celou legií římskými vojáky v Agaunumu, nedaleko od La Rosière. V 15 letech vstupuje do ústavu opatství svatého Mořice, které bylo postaveno nad jeho hrobem. Stráví tam v internátu šest let. Upozornil na sebe svou horlivostí ve studiu a svou zbožností, která měla daleko k jakémukoliv předstírání.

ni. Rád se směje a svou dobrosrdečností a humorem si podmaňuje své okolí. V době volna odvádí své druhy často do kaple ke krátkému rozjímání: čte jim úryvky ze spisů svatého Františka Saleského a z Dějin duše Terenzičky od Ježíška.

Budeme takoví blázni, abychom ho vyhnali?

Jednou, když mluvil o přítomnosti Krista v Eucharistii, Maurice řekl: „Udělal si z naší duše ciborium a tam ustavičně přebývá, dokud nebudeme takovými blázny, abychom ho vyhnali těžkým hříchem.“ Tak ukazuje svůj jasný pohled na největší zlo, které může člověka postihnout: hřích. „Kdo hřeší, uráží Boží čest, jeho lásku a svou vlastní důstojnost, že může být nazýván Božím dítětem, a také poškozují duchovní zdraví církve, ve které má být každý křesťan živým kamenem,“ připomíná Katechismus katolické církve. „Z hlediska víry není horší zlo než hřích; nic nemá zhoubnější důsledky pro samotné hříšníky, pro církev a pro celý svět“ (srov. KKC 1487–1488).

Odpor k hříchu, který byl v srdci Maurice hluboce zakoreněn, je plodem výchovy zcela zaměřené v duchu víry. Když skončil gymnaziální studium, žádal mladík o přijetí mezi řeholní kanovníky z Gran San Bernardo. Převoru kongregace napsal:

Blahoslavený Maurice Tornay

Blahoslavený Maurice Tornay

„Odpovídá mému povolání opustit svět a věnovat se zcela službě duším, vést je k Bohu a tak spasit sám sebe.“ Poslání kanovníků je možno shrnout do slov, která stojí nad bránou hospice: „Hic Christus adoratur et pascitur“ – Zde se klaníme Kristu a jím se živíme. Řeholníci slaví mši svatou a liturgii hodin, ale

Blahoslavený Maurice Tornay

jsou také pastýři duší, poskytují pomoc poutníkům, kteří musí překročit Alpy, a vykonávají pro církev služby, které jim uloží biskup. Když Maurice opouštěl rodinu, odpověděl starší sestře, která ho přemlouvala, aby zůstal u své rodiny: „Existuje něco mnohem většího než všechny pozemské krásy.“ 25. srpna 1931 vstoupil do noviciátu v Gran San Bernardo, který leží ve výšce 2472 m. V zimě tu běžně bývá –20 °C.

Po dvou měsících napsal své rodině: „Nikdy jsem nebyl tak svobodný. Dělán, co chci, můžu dělat všechno, co chci, protože v každém okamžiku poznávám Boží vůli a chci plnit jen tuto vůli.“ Sestře Anně napsal: „Musíme si pospíšet, musíme sebou hodit, jini v našem věku byli svatí. Když stonek kvete příliš dlouho, pak nedozraje před mrazem a před smrtí. Je mnoho těch, kteří nás volají, tak mnoho hříšníků a pohanů, co jim odpovíme? Naše zdraví, naše tělo jsou tu pro

vás. Opakují ti, musíme si pospíšet. Čím déle žiji, tím více jsem přesvědčen, že obět a sebedarování je to jediné, co dává smysl dnům, které prožíváme...“ Maurice je přímo posedlý myšlenkou, že existují duše, které počítají s námi, aby mohly být spaseny, a hoří touhou přinést jim evangelium, odejet do dalekých zemí a získat je pro Krista. Za několik desítek let Jan Pavel II. zdůrazní: „Počet těch, kteří neznají Krista a nejsou údy církve, stále roste a od II. vatikánského koncilu se přímo zdvojnásobil. Vzhledem k tomuto nesmírnému počtu lidí, které Otec miluje a ke kterým poslal svého Syna, je zřejmá naléhavost misijní činnosti“ (Redemptor Missio 3). Odůvodnění této misijní činnosti pramení z Boží vůle, která chce, aby všichni byli spaseni a dospěli k poznání pravdy. Jen jeden je Bůh a jeden je prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe za všechny (1 Tim 2,4–5). V nikom jiném není spásy (Sk 4,12). Proto je zapotřebí, aby se všichni obrátili ke Kristu, kterého mohou poznat z hlásání církve, aby se i oni křtem přivtělili k církvi, která je jeho tělem. Sám Ježíš Kristus, když vyučoval o nezbytnosti víry a křtu (srov. Mk 16,16; Jan 3,5), potvrdil současně nezbytnost církve, do které lidé vstupují křtem jako branou (AG 7).

Zásluha za utrpení jednoho dne

Boží prozřetelnost způsobila, že v tu dobu žádalo Středisko vnějších misii v Paříži kongregaci na Gran San Bernardo, aby vyslalo do Himálajů několik mnichů zvyklých na vysokohorské prostředí. Po zvážení této žádosti rozhodl převor, že na žádost odpoví kladně, a vyslal do Ynanu (jihovýchodní Čína) v lednu 1933 první skupinu. Maurice v ní ovšem není. V lednu 1934 u něho lékaři rozpoznají

vřed na dvanácterníku, který vyžaduje operaci. Rekonvalescence je dlouhá. Zkušenost s bolestí a utrpením ho přivede k tomu, aby vyzval rodiče a sourozence, aby lépe využívali málo poznaný poklad, jaký představuje utrpení snášené ve spojení s Kristem. Seštre Josefě napsal: „Viš, že když je ti zima a obětuješ tuto zimu Bohu, můžeš obrátit pohana? A že utrpení jednoho dne dobře snášené přináší více zásluh, než kdyby ses celý den modlila? Jak snadné jsou prostředky pro konání dobra, které může prospívat všem... Všechno naše strádání, i to nejobyčejnější, má nekonečnou cenu, jestliže je spojíme s utrpením Kristovým. Jak velice by tě Kristus miloval!“

8. září 1935 skládá mladý kanovník slavné sliby chudoby, čistoty a poslušnosti. Mons. Bourgeois požaduje posílení skupiny misionářů průkopníků v Himálajích. Uzdravený Maurice pojede spolu s kanovníky Lattionem a Roullierem. Všichni tři se několik měsíců připravují, aby mohli zmírňovat lidskou bídu, a osvojují si i praktiky lékaře a dentisty. Když byl určen den odjezdu, Maurice se svěřuje svému bratru Ludvíkovi: „Přijal jsem v duši jasně toto vnuknutí: Aby tato moje služba byla plodná, musím ji vykonávat se zápalem v duši, z té nejvyšší lásky k Bohu, bez jakéhokoliv přání, aby si mého díla někdo všimal. Chci se zcela odevzdat službě Bohu. Nevrátím se již nikdy.“

Po cestě trvající měsíc a půl dorazí tři kanovníci do misijní stanice ve Weisi (2350 m n. m.). Kanovník Tornay napsal: „Objel jsem kus světa. Poznal jsem a pocítil, že všude jsou nešťastní lidé, že právě neštěstí spočívá v zapominání na Boha, že kromě služby Bohu není žádné jiné hodnoty, žádné, žádné...“ Neodkladně se dává do studia. Na jedné straně je to teologie pod vedením Lattiona, na druhé straně čínština, kterou ho učí starý protestantský profesor, který má ke katolicismu urči-

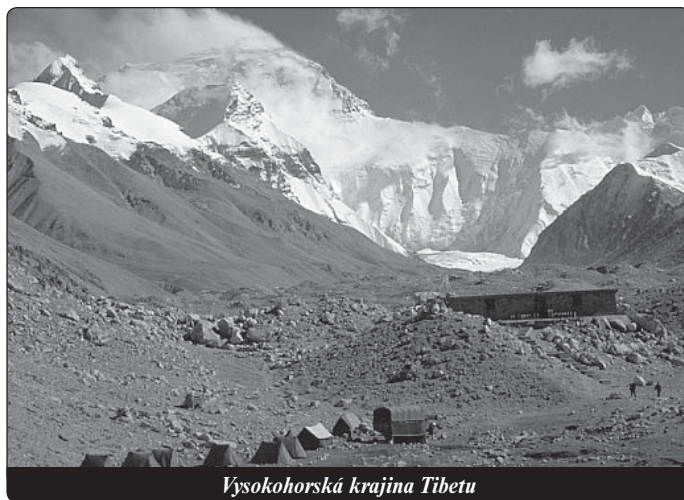

Kněží misionáři v Tibetu

té sympatie. Protože se Maurice stará velmi úzkostlivě, aby mohl hlásat pohanům evangelium v jejich jazyku a s ohledem na jejich kulturu, dělá v čínštině velké pokroky. Ale i když ho studium přímo přetěžuje, nezkracuje nijak úkony zbožnosti: adoraci, modlitbu, mši svatou, breviář. Právě tak získává jeho duše sílu k snášení misijního kříže. V té době napsal rodičům: „To, co obděláváte, jednoho dne opustíte. To, co milujete, přejde na jiné. Jistě, zemi je třeba milovat, ale je třeba milovat také to, co nás skrze ni vede k Bohu, přes všechno to, co nám říká, že Bůh je krásný a milosrdný. Ostatní věci nemají cenu, protože pomínou. Ano, všechno pomine. Ale moje láska k vám nepomine, protože v nebi se budeme milovat věčně.“

Omezená radost

Když složil na výtečnou zkoušku z teologie, přijme kanovník Tornay kněžské svěcení.

Vysokohorská krajina Tibetu

Nejbližší biskup Mons. Francesco Chaize sídlí v Hanoji, mladý jáhen tedy podstoupí dvacetidenní cestu. V den kněžského svěcení píše rodičům: „Váš syn je knězem! Sláva Bohu! Tato zpráva vám připraví jen omezenou radost, protože nejsem spolu s vámi. Ale jste křesťané a jistě mě pochopíte. Bůh potřebuje, abychom mu sloužili ze všech svých sil. Proto jsem odjel a proto jste dobře přijali můj odjezd.“

V září 1939 propukne druhá světová válka. Čína je napadena Japonskem a tibetské oblasti jsou vojensky obsazeny, což vyvolá hlad, lidová povstání a pohromy. Pater Tornay řeší problémy potravin pro účastníky přípravy na malý seminář, který kanovníci založili a svěřili jemu. Stává se žebrákem pro své chlapce, ale sám musí často prožít celé dny, kdy jeho potravou jsou jen kořeny kapradin. „Nést kříž,“ píše v té době, „pochopil jsem trochu smysl těchto slov.“

Ale všeobecná bída mu vůbec nebere odvahu, nýbrž probouzí v něm touhu prokazovat kolem sebe dobro. „Čím jsou doby těžší, tím více je třeba se starat o duše.“ Válka ještě neskončila, je březen 1945, když je pater Tornay jmenován misionářem v Yerkalu (2650 m n. m.) v jihovýchodním Tibetu. Přijmout toto jmenování znamená vydat se na cestu, která představuje všechny možnosti podstoupit mučednictví. Několik kněží tam opravdu našlo smrt v důsledku náboženské nesnášenlivosti místních úřadů. Při jmenování hledá misionář útěchu v modlitbě *Otče můj, je-li to možné, odejmi ode mne tento kalich. Ale ne jak já chci, ale jak ty chceš* (Mt 26,39).

Dvě vojska proti sobě

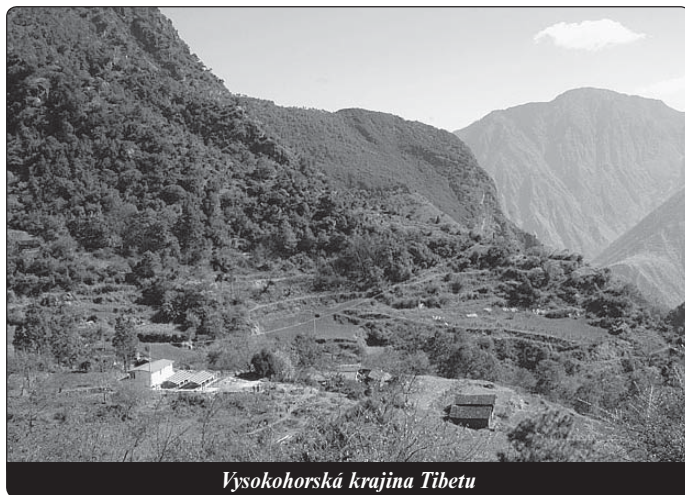
V oblasti, ve které vykonává pater Tornay svůj apoštolát, je láma Gun Akhio, z jehož náboženského postavení plyne jeho všemohoucnost jak v oblasti politické, tak ekonomické. Živí nesmiřitelnou nenávist vůči misionářům. Již svatý Pavel upozornil svého milovaného Timotea na zkoušky, které nikdy nebudou chybět dělníkům evangelia. *Všichni, kdo chtějí žít plně v Ježíši Kristu, budou pronásledováni* (2 Tim 3,12). Nemůžeme se tomu divit. Velký misijní biskup v Papouasii na počátku 20. století Alain Bismenu napsal: „Existují skutečně dvě království, která si rozdělila svět a soupeří o duše: dvě vojska, která stojí ostře proti sobě, vojsko Ježíše Krista a církve, připravená spasit duše, a vojsko Satana, které dychtí je zničit. Válka ustavičná a nelítostná. Mnozí ji ignorují, mnozí v ní vidí jen fikci. Ale ona je skutečná. Je to neviditelná osnova celých dějin, až do skonání věků. V tuto hrozivou skutečnost musíme pevně věřit.“

Pater Tornay si napsal do svého deníku: „Sotva jsem přišel, již se tiše šeptalo, že misionáře je třeba vyhnat. Během tanců lámů z Karmdy se provolává mezi nebem a zemí, že misionář musí

brzy odejít pryč, jinak mu hrozí nejstrašnější tresty, jakých se lidská bytost může bát, všichni křesťané musí odpadnout a obléct si roucho lámů. Není možné, aby v zemi tisíců bohů byla dvě náboženství. I přes hrozící nebezpečí a těžkosti apoštolátu chce P. Tornay setrvat na místě. Jako svatý farář arský, který řekl: „Nechte farnost dvacet let bez kněze, a budou se tu klanět zvířatům.“ Je si vědom, že tento národ potřebuje misionáře, aby poznal Boží zákon a zůstal mu věrný díky svátostem Církve. Hrozby Gun Akhiový ho neodradí od jeho povinností. „Do Yerkalu mě poslal můj biskup a já zde zůstanu, dokud bude chtít, abych zůstal,“ napsal P. Tornay svému bratrovi. „Chce-li mě odsud odstranit, je tu pro lámu jediný prostředek: přivázat mě na hřbet mula a zvíře zahnat. Násilí nebudu ustupovat.“ Příkaz, aby neustupoval násilí, mu dal biskup. I když lámové mu provolávají: „Půjdeš pryč, zmizíš, vystrnadíme tě! Hodíme tě do Mekongu!“, Tornay zůstal neohrožený.

26. ledna 1946 ráno vtrhlo čtyřicet lámů do Tornayova sídla a pod hrozbou dvanácti hlavních ho vyženou do exilu v Pamé v čínském Yunanu. Začíná nejtvrděší rok v životě tohoto misionáře. V obci je totiž jen jedna jediná křesťanská rodina. Starý Tibetan, který ho hostí, je opilec. Lámové dále vyhrožují smrtí, jestliže nepřeruší korespondenci s věřícími v Yerkalu. Maurice se mnoho modlí, navštěvuje obyvatel, stará se o nemocné.

Počátkem května 1946 obdržel dopis od guvernéra v Chambo, z nejvyššího civilního úřadu v západním Tibetu. Slibuje mu svoji ochranu a vyzývá ho, aby se vrátil do Yerkalu. Pater Tornay se vydá na cestu, ale již na hranici v Gun Aghion je zadržán. Se smrtí v duši se Pater Maurice vrací uprostřed hluboké noci. Neztrácí však odvahu a rozhodne se vydat se do Lhasy, hlavního města Tibetu, aby obdržel od dalajlámy, nábožen-

Vysokohorská krajina Tibetu

ské a politické hlavy Tibetu, náboženskou svobodu pro křesťany v Yerkalu. Povzbuzují ho k tomu představitel Svatého stolce a švýcarské a francouzské vlády.

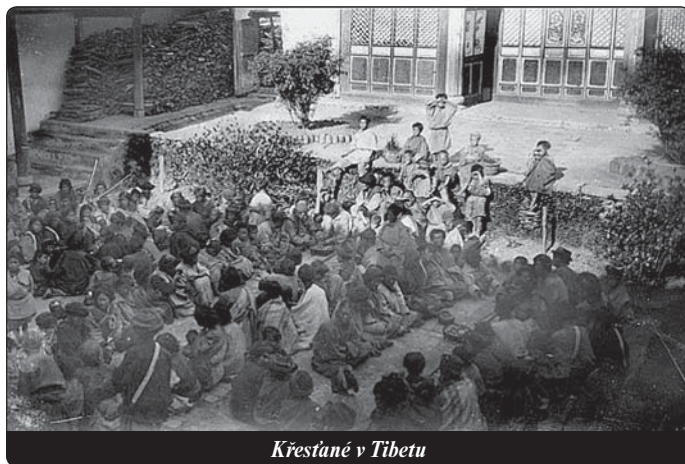
Návrat do pravé vlasti

10. července 1949 se Maurice Tornay připojí k jedné karavaně obchodníků a nastoupí dlouhou cestu do Lhasy, která má trvat dva měsíce. I když si oholil vousy a nosí tibetský oděv, během jedné etapy ho poznali a udali. Je nucen opustit karavanu a vrátit se zpět, ale pak karavanu opět dostihne. „Není třeba se bát, říká svým druhům, jestliže nás zabijí, půjdeme přímo do ráje. Zemřeme jako křesťané.“ Karavana se zastavila blízko hranice v oblasti Yunan na místě zvaném Tothong. Je to odlehlé místo vhodné k úkrytu. Náhle z houštiny vyskočili čtyři ozbrojení lámové. Pater Tornay zvolá: „Nestřílejte, můžeme se domluvit!“ Ale ve stejném okamžiku je sly-

šet výstřely. Vrhne se ke svému druhu Docimu, který je zraněn. Ozvou se další výstřely. P. Tornay se skácí. Je těsně před polednem 11. srpna 1949 v pralese Tothong pod průsmekem Chula (3000 m n. m.). Úřady později vyměří lámům v Karmdě značnou pokutu. Odpovědnost za vraždu je oficiálně uznána: Důvod: „Pater Tornay propagoval v Yerkalu katolické náboženství.“ Dnes je tam katolická víra velice živá.

Maurice Tornay jednou napsal: „Smrt je nejšťastnějším dnem našeho života. Musíme se na něj těšit, protože je to den návratu do naší pravé vlasti.“ Kráčel ve stopách Dobrého pastýře, který dal svůj život za své ovce. Kéž nám vyprosí podíl na své vášnivě lásce ke Kristu, abychom šli důsledně za požadavky jeho lásky k nám.

Pramen: www.clairval.com/lettres/jt/2006/05/31/7310506.htm
Překlad -Iš-

Křesťané v Tibetu

NALÉHAVÉ A VROUCÍ MODLITBY ZA DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ

8. září 1934, tedy před 75 lety, slavil Bernard Lichtenberg v katedrále svatě Hedviky v Berlíně poprvé kněžskou sobotu, den modliteb a obětí za duchovní povolání. 21. listopadu 1934 zavedl tuto praxi Pius XI. pro celou církev. 20. léta se vyznačovala odpadem mnoha kněží a poklesem počtu duchovních povolání. Bylo tomu tak i u nás. Toto 75. výročí si některé německé diecéze připomenou nepřetržitou naléhavou modlitbou za duchovní povolání, konanou po 30 dnů ve dne v noci v době od 3. října do 1. listopadu.

-rv-

ŘÁDOVÉ NEMOCNICE JSOU EFEKTIVNĚJŠÍ

Rakouská hospodářská komora ve Vídni potvrdila, že řádové nemocnice jsou hospodářsky efektivnější než nemocnice ve státní či oblastní správě. Řádové nemocnice tvoří 20 % všech rakouských nemocnic. Tyto instituce se vyznačují příkladným plánováním a vysokou organizační strukturou. Vykazují také vyšší zajištění kvality výkonů a lepší „kulturu hlášení“. Efektivnost proti jiným nemocnicím dosahuje ve srovnatelných ukazatelích až o 22 % vyšší úroveň.

SKONČIT S MODLITBOU ZA ZNIČENÍ KŘESŤANŮ

Islámský šejch Salman al-Awda ze Saúdské Arábie vyzval muslimy, aby se přestali modlit za zničení „nevěřících“. Výjimku připouští v situacích, kdy jsou ohroženy zájmy muslimů. Takové veřejné modlitby při pátečních bohoslužbách vedou k radikalizaci islámské mládeže. Saúdská Arábie patří k nejradikálnějším islámským zemím. Král Abdullah se pokouší tuto zemi nábožensky obezřetně „modernizovat“...

Kath-net

Můj Bože, blažená Trojice, toužím Tě milovat a učinit Tě milovaným, pracovat pro oslavu svaté Církve, přispět ke spáse duší, které jsou na zemi, a k osvození těch, které jsou v očistci. Toužím dokonale splnit Tvou vůli a dosáhnout stupně slávy, který jsi mi připravil ve svém království. Jedním slovem, toužím být svatá, ale cítím svou nemožnost a prosím Tě, můj Bože, abys Ty sám byl mou svatostí. Protože jsi mě miloval do té míry, že jsi mi dal svého jediného Syna, aby byl mým spasitelem a mým snoubencem, poklady jeho zásluh náleží mně a já Ti je s radostí obětuji a prosím Tě, neďívej se na mne jinak než skrze tvář Ježíše a jeho Srdce planoucí láskou. Obětuji navíc všechny zásluhy svatých (kteří jsou v nebi i na zemi), úkony lásky jejich i andělů; obětuji Ti konečně, blažená Trojice, lásku a zásluhy svaté Panny, mé milované matky. Jí svěřuji svoji oběť a prosím ji, aby Ti ji předložila. Tvůj božský Syn, můj milovaný snoubenec, ve dnech svého smrtelného života řekl: „Za cokoliv budete prosit Otce v mém jménu, dá vám to.“ Jsem si proto jistá, že vyslyšíš mé prosby; vím to, můj Bože, čím více chceš dát, tím více dáváš toužit. Cítím ve svém srdci nesmírné touhy a žádám Tě s velkou důvěrou, abys přišel a vzal mou duši do svého vlastnictví. Nemohu přijmout svaté přijímání tak často, jak bych chtěla, ale nejsi, Pane, všemohoucí? ... Zůstávej ve mně jako ve svatostánku, nevzdaluj nikdy ode mne svou malou hostii. ... Chtěla bych Tě potěšit za všechny nevděčnosti zlých a prosím Tě, abys mi vzal svobodu urazit Tě. Jestliže někdy klesnu ze slabosti, ať Tvůj pohled ihned očistí mou duši a stráví všechny mé nedokonalosti, jako oheň proměňuje všechno v sebe. ... Děkuji Ti, můj Bože, za všechny milosti, které jsi mi udělil, zvláště že jsi mi dal projít ohněm utrpení. Budu šťastná, až Tě spatřím

Úkon sebeobětování milosrdné Boží lásce

v poslední den s žezlem kříže. Protože jsi mi dal jako dědictví tento tak drahocenný kříž, doufám, že Ti budu v nebi podobná a že spatřím zářit na svém těle svaté rány Tvého utrpení. Po vyhnanství na zemi doufám, že přijdu, abych se radovala z Tebe ve vlasti, ale nechci shromažďovat zásluhy pro nebe, chci pracovat jen pro Tvoji lásku s jediným úmyslem, udělat Ti radost, potěšit Tvé svaté Srdce a spasit duše, aby Tě věčně milovaly.

Po soumraku mého života se zjevím před Tebou s prázdnými rukama, protože Tě, Pane, nežádám, abys počítal mé skutky. Všechna naše spravedlnost má

skvrny v Tvých očích (Iz 64,6). Chci, abys mě oděl do své Spravedlnosti a přijal mě svou láskou do věčného vlastnictví. Nechci žádný jiný trůn a žádnou jinou korunu než Tebe, můj Milovaný... V Tvých očích je čas ničím, jeden den je jako tisíc let (Ž 89,4), a Ty mě můžeš v jediném okamžiku připravit, abych se zjevila před Tebou... Abych mohla žít v úkonu dokonalé lásky, **OBĚTUJI SE JAKO CELOPAL TVÉ MILOSRDNÉ LÁSKY** a prosím Tě, abys mě strávil beze zbytku a dal mé duši přetékat záplavou Tvé nekonečné něžnosti, která je uzavřena v Tobě, abych se tak stala mučednicí Tvé lásky, můj Bože! ... Kéž toto mučednictví mě připraví, abych se zjevila před Tebou, dá mi nakonec zemřít a moje duše se vrhne bez zdržení do věčné náruče Tvé milosrdné lásky... Chci, můj Milovaný, každým úderem svého srdce obnovovat tuto oběť nekonečněkrát, až se ztratí všechny stíny a budu moci vyznávat Ti svou lásku věčně tváří v tvář!

*Marie Františka Terezie
od Dítěte Ježíše
a Ježíšovy svaté Tváře*

STÁLE NEPŘÍZNIVĚJŠÍ POMĚR

Podíl islámu mezi obyvateli v Rakousku roste a roste. Ještě v roce 1984, tedy před 25 lety, bylo 87,4 % dětí římskokatolického vyznání. Islámských dětí bylo 2,5 %. V roce 1990 stoupl podíl islámských dětí na 3,8 %. V roce 2000 klesl počet katolických dětí na 72 % a podíl muslimských stoupl na 10 %. V současné době je ve Vídni katolických dětí jen 36,7 %, zatímco islámských je již 24,1 %.

PAMÁTKA MATKY TEREZY

Křesťané, muslimové i hinduisté v Indii si připomněli 12. výročí úmrtí Matky Terezy, která zemřela 5. září 1997. Ve městě Ahmedabat, které bylo před časem jevištěm hinduistických útoků proti křesťanům, sešli se všichni k modlitebnímu setkání spolu s biskupem a místním starostou. Oslavy se konaly v rámci mezináboženského dialogu.

Kath-net

PROSBA O LÁSKU KE KŘÍŽI

Pane Ježíši, pro velké utrpení, které jsi snášel při nesení kříže a při ukřižování, chci Ti věřit, že jsi mě vysvobodil od mého odporu ke kříži a že mi dáš odevzdanost k přijetí těžkého utrpení, které nás čeká.

Jako projev díky a lásky k Tobě, který jsi za takového utrpení nesl kříž na Golgotu, chci Ti říct: Chci svůj kříž, protože přichází z Tvých rukou, proto ho přijímám. Vlož ho na mne. Chci svůj kříž, ze kterého plyne požehnaní. Váží mnoho, protože je bohatě obložen zlatem, ale není těžký, protože přichází z rukou Tvé lásky, která zvážila, zda není pro mne příliš těžký.

Chci svůj kříž, který mě proměňuje v Boží obraz, proto je pro mě tak drahocenný. Pomáhá mi dosáhnout nebeské slávy. Chci svůj kříž, chci ho nést za Tebou, Ježíši. Jdu s Tebou stejnou cestou a věřím, že při pohledu na Tvé utrpení mi moje utrpení připadne malé a nicotné.

*Matka Maria Basilea
Schlinková*

Existuje povolání k utrpení s Kristem, a tím ke spolupráci na jeho díle vykoupení. To je základní myšlenka všeho řeholního života: dobrovolným a radostným utrpením se zastávat hříšníků a spolupracovat na vykoupení lidstva.

Edita Steinová

Salesiáni přišli do Súdánu v roce 1980 na výslovné přání Svatého stolce. „Je to země opravdu komplexní,“ vysvětluje Don Vincenzo Donati, odpovědný vedoucí za salesiánské misie v El Obeidu, „především pro své etnické složení, ve kterém koexistují dvě velké skupiny, arabsko-islámská na severu a africká na jihu a k tomu stovky frakcí a kmenů různých etnik. Toto rozdělení je také rozdělením náboženským s islámem na severu a animismem na jihu a s částí, která je křesťanská. Ke komplikaci přispěla okolnost, že zde byla objevena ložiska ropy.“ Ano, ropa, k již existujícím motivům konfliktů, které pustoší zemi, přibývaly konflikty o černé zlato a divoká válka o kontrolu ložisek mezi Čínou, která podporuje stávající vládu, a USA, které se opírají o tzv. osvobozenécké hnutí. Více než dvacet let sužovala Súdán válka mezi severem a jihem, která skončila mírovou dohodou v roce 2005. Ale to byla jen malá přestávka vzhledem k novému ohnisku krize, která vzplanula v roce 2003 v Dárfúru v západní části země. Zde se odehrává válka na úkor domorodců v zájmu někoho třetího. Vzniklo nové osvobozenécké hnutí proti onomu Janjaweedu, které je obviňováno, že má podporu vlády v Chartúmu. Konflikt, který se jeví jako neřešitelný a který si vyžádal 400 000 mrtvých a 2,8 mil. utečenců. ... Salesiáni překonali všechny tyto hrůzy a snaží se pomoci svým způsobem všem potřebným bez rozdílu. Tak by se to líbilo Donu Boskovi, říkají s oblibou.

V roce 1986 otevřeli odbornou školu Svatého Josefa. Je to technické centrum, které přitahuje žáky odevšad, takže ihned po otevření bylo 900 přihlášených a příliv zájemců neustává. ... Rozhodli se tedy otevřít druhou školu na periferii hlavního města. Sám prezident Omar al-Bashit se chtěl setkat s představitelem kongregace salesiá-

Tak by se to líbilo Donu Boskovi

Malá salesiánská přítomnost v Súdánu.

Mezi Prozřetelností a nečekanou přízní místních úřadů

nů v Súdánu – laikem Giacomem Cominem-Jimem, jak ho zde nazývají ze všech stran, aby mu nabídl prostor pro školní budovu. Ale projekt se za-

tím nerealizuje. Přišel nečekaný požadavek od zástupce vlády ze státu Kordofan na severu. Text zněl: „Začal rok 2000. Křesťané a muslimové se mají spojit v úsilí o veřejné blaho. Zveme Vás, abyste zbudovali Vaše technické středisko v hlavním městě severu Kordofan a v El Obeidu.“ A tak vznikla nová škola zasvěcená první súdánské světici Josefíně Bakhita a tak bylo vyhověno místním úřadům islámského vyznání. „Byla to vůle Prozřetelnosti, aby nás zavedla sem,“ vysvětluje Vincenzo Donati. „El Obeid je poměrně blízko Dárfúru, a když se ukázala potřeba pomoci chlapcům, kteří trpí v důsledku konfliktu, bylo přirozené, že jsme využili této nové situace.“

V utečeneckých táborech nacházejí útočiště matky, dívky a děti. Mužů je zde málo, protože jsou u některé z milicí nebo pracují někde daleko odtud. Je zde také málo mladíků. Podle Dona Vincenza je to kategorie, která je vystavena největšímu riziku, protože vynucená zahálka je zahání do řad některých milicí, kde mají mezi jiným zajiště-

nou stravu. Odtud se zrodila myšlenka dát jim odborné vzdělání, a tak jim pomoci, aby si našli zaměstnání. Ta myšlenka našla mezi utečenci pochopení. Do centra Josefíny Bakhity přišlo v prvním roce šedesát chlapců, v dalším roce sto dvacet, ve třetím sto šedesát osm a v roce 2007–2008 čtyři sta žáků. Vzhledem k tomu, že škola nemá internát, bydlí žáci v soukromých domech v blízkosti školy. Pater Vincenzo vysvětluje: „Hoši tráví den v práci, kde si mohou vybrat z šesti oborů: mechanik, svářeč, elektrikář, zedník, tesař, instalatér. Rychle se přizpůsobují prostředí. Tajemství je v Boskově výchovném »preventivním systému«, který je shrnut ve slovech: rozum, láska a náboženství. Ano, i náboženství. Je zde učitel Koránu pro islámskou většinu, zatímco křesťanská menšina se učí evangelium. Žijí s nimi ve velké a radostné rodině. Kromě školy jsou zde další momenty: sport, hudba, výlety... na konci kurzu získají diplom, aby snáze našli práci, a také skříňku s příslušným nářadím. Když se vrací do utečeneckých táborů, dostává se jim triumfálního přijetí. Předávání diplomu a skříňky s nářadím se obývá právě zde v táborech za přítomnosti kmenových náčelníků.“ „Jen Don Bosco myslel na naše chlapce,“ slyšel jsem od jednoho, jak to s uspokojením zdůraznil. Brzy sem vstoupí i sestry salesiánky, aby se ujaly matek, dívek a dětí. „Ní méně všechno to je jen kapka v moři zpustošení,“ říká Don Vincenzo. „Dárfúr může zachránit jen modlitba.“

Díky Bohu, není tu jen válka. Na jihu, kde je křehký mír od roku 2005, realizují salesiáni nové plány. „Dříve než jsme začali s našimi podniky, vypracovali jsme *Country strategy paper*, hlubokou analýzu politické, ekonomické a sociální situace

v zemi,“ vysvětluje Massimo Zortea, předseda Dobrovolného sdružení pro rozvoj, nevládní organizace založené salesiány v roce 2006, která koordinuje všechny podniky „Don Bosco Network“, mezinárodní síť salesiánských aktivit pro rozvoj. „Tento *modus operandi* nám umožňuje postupovat s rozhodností a uskutečňovat zásahy, které jsou motorem pro přetvoření určité socioekonomické situace.“ Problémem jihu je velká roztroušenost obcí. Z ptáčího pohledu vypadá areál jako hodně od sebe vzdálené domy. To je také způsob, jak vytvořit co nejméně cílů pro možné bombardování během války, ale také zdroj nedůvěry mezi občany, kde jeden druhého nezná. Tak je třeba vytvořit především vzájemnou důvěru, možnost sociálního sdružování, ze kterého se rodí *polis*. Z této myšlenky se zrodil projekt, který se už realizuje: deset venkovských škol, uskutečněných ve třech budovách. Další plán je zaměřen na podporu ženské role skrze jejich vzdělání, aby byly schopny přispět k soběstačnosti vesnice v oblasti potravin a aby byly schop-

ny i drobného podnikání, a tak se podpořila role žen. Všechny tyto projekty staví na místním personálu, který jsme si vychovali a platíme, protože chceme, aby protagonisti těchto činností byli oni sami.

Je to malá kapka lásky do moře zpustošení. Ale v období sucha je i kapka vody občerstvením.

30giorni 4/2008

Překlad -lš-

La Verna je hora, kterou věnoval svatému Františkovi hrabě Orlando da Chiusi. Bylo to místo vzdálené od lidí a velmi vhodné pro toho, kdo chtěl konat pokání a toužil po samotě. Pro františkány se stalo posvátným místem jako Sinaj, Tábor nebo Kalvárie pro všechny křesťany, protože na této hoře došlo k teofanii, tzn. k Božím zjevení. Ticho a majestát hory uchvátily Františkovu duši, když hledal horizonty, kde by ho okouzlovalo panoráma, které panuje nad údolím Tibery a Arna, a s oblibou se nořil mezi skalní rozsedliny, aby se zde daleko od všech lidských zraků rozhořel plamen, který ho vnitřně stravoval.

Abychom si udělali představu o pocitech a utrpení, které vrcholilo ve Františkově srdci, stačí přečíst si v tiché a majestátní meditaci hymnus chvály, který napsal, aby potěšil svého bratra Lva. Je to zvláštní Te Deum, chvála ve formě litaní s rostoucí intenzitou, kterou mohl přednášet jen srdce zcela ovládané Bohem. Dokument je uložen v kapli relikvií v dolní bazilice.

Na této hoře zatoužil František s nesmírnou horoucností dovědět se, jak by se ještě intimněji mohl spojit k ukřižovanému Kristem.

Jsme v roce 1224, v den Nanebevzetí Panny Marie, 15. srpna – světec se chtěl zamyslet nad svým životem, na který dolehlo napětí, jež zachvátilo jím založený řád, a odebral se sem, aby zde prožil čtyřicet dní ke cti svatého Michaela, ale především aby hledal stále větší podobnost s ukřižovaným Kristem.

Odebral se tedy na Vernu. Cestou ho obklopilo hejno ptáčků s třepetajícími křídly.

Poslední pečeť

O předcházejících Vánocích prožil v Grecciu nevýslovnou radost, když mohl k sobě přitisknout novorozeného Ježíše položeného na slámě. Nyní na svátek Povýšení Svatého Kříže by chtěl

La Verna

k sobě přitisknout Krista chudého a nahého na kříži. Ale jak?

Přiblížil se ke skále oltáře, který sám připravil, a položil na něj evangelium.

Po vyzvání Ducha Božího otevřel knihu.

To, co potkal hned při prvním kroku, je Pánovo umučení. Aby vyloučil náhodu, zkusil to podruhé a potřetí a jeho oči vždy spočinuly na slovech, která hovoří o tajemství Kříže.

Toto gesto otevřít Písmo, aby věděl, co Bůh po něm právě chce, udělal na počátku svého poslání, nyní by chtěl vědět, jak nejlépe je uzavřít.

Když se celá léta zabýval Křížem a rozvinul v sobě nejvyšší citlivost pro bolest stále ostřejší až k bolesti, kdy nedokázal zadržet slzy a plakal a vzlykal přímo v záchvatech, onoho září došlo k události, která se dosud nikdy nepříhoda smrtelnému člově-

La Verna

ku: do jeho těla se vtiskly rány ukřižovaného Krista, „poslední pečeť“, jak to definoval Dante. Celano nám nabízí bohaté líčení zjevení Serafa.

„Tehdy pobýval na osamělém místě zvaném Verna a dva roky před svou smrtí obdržel od Boha zjevení.

Ukázal se mu člověk v podobě Serafa s křídly, který se k němu snesl s rozepjatými pažemi a s nohama spojenýma jako přibitý na kříži.

Dvě křídla sahala nad hlavu, dvě naznačovala let a dvě přikrývala tělo. Při tomto zjevení se blažený služebník Nejvyššího cítil naplněn nekonečným úžasem, ale nedokázal pochopit jeho smysl.

Byl také prostoupen živou radostí a překypující veselostí z nádherného a sladkého pohledu, jakým se Seraf na něho díval, z té nepředstavitelné krásy; ale současně se polekal, když ho viděl přibitého na kříži v kruté bolesti umučení. Cítil se smutný i veselý, protože v jeho duši se střídaly radost s hořkostí.

Snažil se usilovně odhalit smysl vidění a to zmítalo jeho duši. Zatímco se nacházel v tomto stavu, na jeho rukou a nohou se počala objevovat znamení po hřebcích, která právě spatřil u onoho tajemného ukřižovaného muže.

Jeho ruce a nohy byly jako by proraženy hřeby a jejich sto-

py byly patrné na dlaních a na nártu a ztrácely se na opačné straně údů.

Tato znamení pak byla kulatá na vnitřní straně dlaní a protažená na vnější straně a tvořila jakoby masité výrůstky, jako by to byly hlavy hřebů zaražených do těla. Také na nohou byla vyznačena znamení hřebů čnějících nad tělem. Rovněž bok byl poznamenán ranou kopím se širokou jizvou, často krvácející, která svatou krví smáčela tuniku a prádlo.“ (Tomaso Celano, Vita Prima)

Slavný mnich Thomas Merton to komentuje takto: „Když František přijal stigmata, bylo to Boží znamení, že František byl

Habit sv. Františka

mezi všemi světcí nejpodobnější Kristu. Lépe než komukoliv jinému se mu podařilo uskutečnit ve svém životě prostotu, chudobu a lásku k Bohu a k lidem, které jsou charakteristické pro Ježíšův život.

Prostě poznat Františka znamená pochopit evangelium a následovat ho v jeho upřímném a celistvém duchu, žít evangelium v jeho plnosti. František byl takový, jak se o to mají snažit všichni světcí, být prostě „druhý Kristus“. Zmrtvýchvstalý Kristus znovu ožil dokonalým způsobem v tomto světcí, který byl plně prostoupen Duchem božské lásky.“

www.sanfrancescoassisi.org/SANFRA_INCROCE.htm

Jeden Američan italského původu se sídlem v Kalifornii pověřoval často svého anděla strážného, aby vyřídil P. Piovi to, co pokládal za potřebné mu sdělit. Jednou po zpovědi se zeptal P. Pia, zda opravdu slyšel, co mu vzkázal po svém andělu. „A to si myslíš, že jsem hluchý?“ A P. Pio mu opakoval přesně to, co mu před časem vzkázal.

* * *

Vypráví P. Lino: „Prosil jsem svého anděla strážného, aby intervenoval u P. Pia ve prospěch jedné paní, která na tom byla velmi špatně, ale zdálo se mi, že se nic nezměnilo. »Otče Pio, prosil jsem anděla strážného, aby vám doporučil tu paní – řekl jsem mu, když jsem ho spatřil – je to možné, že by to neudělal!« – »A ty si myslíš, že anděl je tak neposlušný jako já nebo ty?«

* * *

Vypráví P. Eusebio: „Cestoval jsem do Londýna letadlem navzdory radě P. Pia, který nechtěl, abych použil tento dopravní prostředek. Když jsme byli nad kanálem La Manche, dostalo se letadlo v prudké bouři do nebezpečí. V hrůze jsem se začal modlit vzbuzení lítosti, a protože jsem nevěděl, co dělat, poslal jsem anděla strážného k P. Piovi. Po návratu do San Giovanni Rotonda jsem šel za otcem Piem. »Tak jak se máš?« řekl, »vedlo se ti dobře?« »Otče, málem jsem přišel o život.« »Tak proč jsi mě neposlechl?« – »Ale poslal jsem anděla strážce...« – »Ještě štěstí, že přišel včas!«

* * *

Jeden advokát z Fano se vrátil domů do Bologně. Seděl za volantem v autě, kde se nacházela i jeho manželka a dva synové. Protože se cítil unaven, chtěl požádat staršího syna, aby ho vystřídal v řízení auta. Ale syn Kvido spal. Po několika kilometrech v blízkosti San Lazzara usnul i otec. Když se probudil, byli několik kilometrů od Imoly. Celý zděšený zvolal: „Kdo řídil auto? Nestalo se nic?“ –

Anděl strážný

„Ne,“ odpověděli všichni sborově. Starší syn, který seděl vedle něho, se probudil a řekl, že tvrdě spal. Manželka a mladší syn tomu nechtěli věřit. Řekli, že konstatovali nějaký jiný způsob řízení. Několikrát se zdálo, že auto skončí v protijedoucím vozidle, ale v poslední chvíli se mu bravurním manévrem vyhnulo. Také způsob jízdy v zatáčkách byl jiný. „Udivující pro nás bylo, že byl pořád bez pohybu a neodpovídals na naše otázky.“ – „Nemohl jsem na ně odpovídat, protože jsem spal. Spal jsem po dobu padesáti kilometrů. Nic jsem neviděl ani neslyšel, protože jsem spal. ... Ale kdo řídil auto? Kdo zabránil katastrofě?“

Po několika měsících se advokát vypravil do San Giovanni Rotonda. Sotva ho P. Pio spatřil, položil mu ruku na rameno a řekl: „Ty jsi spal a anděl strážný řídil tvoje auto.“ Tajemství bylo odhaleno.

* * *

Jedna duchovní dcera Otce Pia byla na cestě do kapucinského kláštera, kde ji měl čekat P. Pio. Byl zimní den a hustě sněžilo. Sníh značně ztěžoval cestu. Žena byla celá zasněžená a pochopila, že nemůže za fráterem dorazit včas v domluvenou hodinu. Plná víry požádala anděla strážného, aby upozornil P. Pia, že kvůli špatnému počasí přijde se značným zpožděním. Když přišla ke klášteru, konstatovala s velkou radostí, že mnich ji čekal za oknem, usmíval se na ni a mával jí.

* * *

Jeden muž vyprávěl, jak byl jednou v sakristii malého kostela a viděl, jak P. Pio líbá některého svého duchovního syna. „Díval jsem se na něho se svatou závistí a říkal jsem si: Kdybych tak byl na jeho místě! 24. prosince jsem se u něho zpovídal. Nakonec s tlukoucím srdcem jsem se odvážil ho požádat: »Otče, dnes jsou Vánoce, mohu Vám po-

prát a políbit Vás?« On se na mě podíval se sladkostí, kterou není možno popsat, usmál se na mě a řekl: »Pospěš si, ať neztrácím čas!« Také on mě políbil. Políbil jsem ho a jako ptáček jsem šel ke dveřím plný nebeských radostí. Pokaždé, když jsem odcházel ze San Giovanni Rotonda, toužil jsem po znamení zvláštní přízně. Nejen po jeho požehnaní, ale také po dvou pohlavcích jako znamení jeho otcovské něžnosti. Musím poznamenat, že je nikdy nevynechal, a já jsem mu jako dítě dával najevo, že je chci od něho přijmout.

Jednou nás bylo v sakristii mnoho a P. Vincenzo nás hlasitě vybízel: »Netlačte se, netlačte P. Piovi na ruce, ustupte dozadu.« Já celý zklamaný jsem si říkal: Budu muset odejít bez pohlavků. Ale nechtěl jsem se vzdát a prosil jsem anděla strážného, aby vyřídil Otcovi Piovi: – Otče, já odjíždím a toužím po požehnaní a dvou pohlavcích jako vždycky. Jeden pro mne a druhý pro manželku. »Udělejte místo,« řekl P. Vincenzo a P. Pio se dal do pohybu. Díval jsem se na něho s velkým smutkem, a hle, on šel ke mně, usmíval se, dal mi dva pohlavky a podal ruku k políbení. »Dal bych ti tolik šfouchanců, a jakých!« tak mi to řekl poprvé.

* * *

Jedna žena seděla na náměstí před kostelem, který byl zavřený. Bylo už pozdě. Žena se v duchu modlila a opakovala: „Otče Pio, pomoz mi, můj anděle, běž k němu a řekni mu, ať mi přijde pomoci, jinak mi sestra umře!“ Tu uslyšela shora z okna: „Kdo mě

Andrea Sacchi:
Anděl strážný (17. stol.)

volá tak pozdě? Co se děje?“ Žena mu řekla o nemoci své sestry a otec se odebral v bilokaci a nemocnou uzdravil.

* * *

Kdosi řekl Otcovi Piovi: „Nemohu za vámi chodit, můj příjem mi nedovoluje dlouhé cestování.“ P. Pio odpověděl: „A kdo ti řekl, že musíš přijít sem? Nemáš anděla strážného? Řekni mu, co chceš, pošli ho sem a hned máš odpověď.“

* * *

Když byl P. Pio mladým knězem, napsal svému zpovědníkovi: „V noci, než jsem zavřel oči, zvedla se opona a já jsem se viděl, jak stojím před rájem. Byl jsem tím pohledem tak potěšen, že jsem usnul s blaženým úsměvem na rtech a v dokonalém klidu jsem čekal, až mě ráno druh mého dětství vzbudí, abychom se společně pomodlili matutinum k miláčkovi našich srdcí.“

* * *

Pater Alexio se jednou přiblížil k Otcovi Piovi a měl v ruce dopisy a chtěl ho o něco požádat. P. Pio ho odbyl: „Nevidíš, co mám práce? Nech mě na pokoji.“ Pater odešel rozčarován. P. Pio si toho všiml a po nějaké chvíli ho zavolaal a řekl: „Ty jsi neviděl všechny ty anděly kolem? Byli to andělé strážní mých duchovních synů a vyřizovali mi jejich vzkazy. Musel jsem jim dát odpovědi, které mají vyříditi.“

* * *

Jeden doktor se ptal Otce Pia: „Kolem vás je stále tolik andělů. Neobtěžují vás?“ – „Ne,“ odpověděl s prostotou, „jsou tak poslušní.“

Pán Ježíš o svých kněžích

PLODNOST A BOLEST V DUŠÍCH

Když říkám, že trpím stejně bolesti jako duše přetvořené ve Mne, nechci tím říct, že bych trpěl. Moje bolesti jsou nyní mystické, i když reálné. Vnímám bolest tvora jako svou a obětují ji Otcí. A tak to dělám se všemi bolestmi, kterým jsou mi obětovány nebo které jsou spojeny s Mými, ať už láskou nebo svatým cílem dát těmto bolestem zásluhu u mého nebeského Otce.

Ale vnitřní bolesti mají jinou bolest, jsou na vyšší úrovni, nadpřirozené. Není v možnostech tvora cítit vnitřní smutky nebo jimi trpět, protože tak jsou sdělovány přímo Mou duší té blažené duši, která je přijímá. V nich je podstata mé lásky, protože jsou soustředěnou podstatou bolesti mého Srdce pro pochybení mých kněží. V určitém smyslu trpím jako první bolesti duší a těl, protože to jsou údy (Mého mystického Těla), které tak velice miluji, a chtěl jsem osladit jejich bolest mým božsko-lidským dotekem.

Kéž by bylo známo, že i bolesti vycházejí z plodnosti Otce! Ale v jakém smyslu? V tom smyslu, že Otec skrze Mne do nich vkládá nekonečnou zásluhu, především proto, aby byl oslaven, a pak aby došlo k věčné odměně těch, kteří je trpí. Otec nekoná a nedovoluje nic, co by neprocháze-lo skrze Mne, jeho vtělené Slovo, ve spolupráci s Duchem Svatým.

Otec je totiž jediným středem plodnosti, ale Duch Svatý ji rodí jeho Jménem.

Já, Ježíš, jsem si zasloužil Ducha Svatého, abych ho daroval světu. Jako člověka Mě stál nevyčíslitelnou cenu Mých bolestí ve prospěch Mé milované Církve; ale dokud jsem nebyl oslaven, dokud jsem vítězoslavně a vítězně nevstoupil do nebe, neměl jsem právo poslat ho Církvi, aby skrze Otcovu plodnost ji

Duch Svatý učinil plodnou. Aby se rozšířilo království této Církve, byla potřebná krev mučedníků spojená s tou, kterou jsem Já prolil na Kalvárii a kterou nekravavě prolévám na oltáři. Všechnu tuto fyzickou i mystickou bolest obsahuje Moje Církev díky plodnosti, kterou v sobě nese.

Otec to všechno oceňuje, takže pronásledování a bolest jsou tím, čím skrze Ducha Svatého se dostává této milované Církvi božský život. Je jasné, že Duch Svatý netrpí, ale dává plodnost skrze Mé bolesti, skrze utrpení Boha-Člověka a skrze utrpení duší, které se spojují s Ním.

Cenu Kříže není možno pochopit, protože to není nic menšího než nekonečná láska Otce k Synovi a skrze Syna k duším. Za své tělo, svou duši a své božství a za všechno to, co jsem jako Bůh a jako člověk, za to všechno vděčím požehnané plodnosti svého Otce. Jsem svatým plodem této věčné a božské plodnosti.

Moje stvořená duše je jako nejčistší zrcadlo, ve kterém se zračí Božství s veškerou svou mocí a blaženou velikostí. Proto skrze hypostatickou jednotu jsem se ustavičně radoval z blaženého patření, ale současně jsem trpěl nepochopitelnými bolestmi, protože byly božské; ale trpěla Moje duše stvořená, zbožštěná a božská, která od Vtělení učinila z tohoto vnitřního mučednictví svou devízu, stala se cenou zaplacenou, abych získal milosti pro kněze a skrze svou milovanou Církev pro duše.

Kéž by si kněží uvědomovali, za co vděčí Mé duši, která je tolik milovala a miluje! Kéž by pronikali do tajemství tohoto Srdce přeplněného láskou, plného ostnů a zraněného více než kopím vnitřním Křížem, těmi vnitřními bolestmi, tím zničujícím mučením, které jejich Ježíš vytrpěl, aby pro ně získal milosti!

Conchita Armida

Moji duši stvořil Duch Svatý plodností Otce, která ji spojila s panenským tělem v lůně Panny. Duch Svatý vynaložil všechno, aby ji zahrnul všemi dary, milostmi a charizmaty, které ji obohatily do té míry, že mohl mít zalíbení ve svém díle.

Moje duše je nejryzejší kříšťál, ve kterém se spatřuje Trojice, a má v sobě zalíbení. Ale tato duše byla stvořena Duchem Svatým pro utrpení. On ji rozšířil skrze bolest, která uzdravuje; dal jí vybranou citlivost a vložil do ní plodnost Mé Církve. Když trpí srdce, trpí, protože trpí duše.

Vytrpěl jsem ve své duši všechno, čím trpí lidstvo, a těmito bolestmi jsem získal milosti pro Církev a milosti pro Mé kněze a pro duše. Nebe bylo stvořeno, aby oslavovalo Moje Svaté Lidství.

V Bohu je přítomno všechno a jako odměnu a trofej pro vtělené Slovo stvořil Otec ve své plodnosti a úžasné lásce bez počátku ono místo slávy a blaženosti, aby oslavil Synovo Tělo a jeho zmrtvýchvstání a ve slávě Syna oslavil všechny spasené lidi.

Jak nesmírnou lásku má Otec ke Slovu, které se stalo tělem, a v Něm a skrze Něho k celému vykoupěnému lidstvu! Otec již viděl své Slovo korunované v jeho nejsvětějším Lidství, protože v Otcí má každá plodnost jak svůj začátek, tak i konec jako oslavu Slova, jediného, které miluje sám v Sobě a v Němž a skrze Něhož miluje všechny věci, protože nebe připravila plodnost Otce ke cti a slávě svého Syna.

Nebe je nepochybně Bůh, je to ovoce jeho plodnosti; ale to,

co chci říct, je, že stvořil toto místo nevýslovných rozkoší, aby oslavil nikoliv Syna v jeho Božství – protože toto Božství je již samo nebe – nýbrž aby oslavil Syna, který se stal člověkem, jako odměnu za toto Lidství, spojené se Slovem, a stvořil je pro spasené duše a těla.

I andělské hierarchie stvořil Bůh skrze svou panenskou plodnost, aby věčně oslavoval Trojici a Moje Lidství, Moje oslavené panenské Tělo. Taktéž Církev má za svůj cíl oslavovat v nebi Trojici a korunovat Slovo, které se stalo člověkem, spolu s dušemi čistými a vykoupěnými Mou Krví, neocenitelným zdrojem jejich nekonečných zásluh.

Kdo má vzdávat vtělenému Slovu onu slávu, kterou přijímá od lidí a od duší, které by je měly korunovat? Kněží a Církev, ve které se pro duše nachází jediná spása! V nebi má své sídlo vtělené Slovo, které – současně – je panenskou Trojicí a nemůže sem vstoupit nic nečistého.

Moji kněží musí být andělé, kteří činí anděly a přinášejí spásu. V nich se musí odrážet nebe, proto jsou povoláni, aby byli zrcadlem, ve kterém duše vidí nebe, tj. Trojici, a Mne pro jejich přetvoření. Protože když v nich vidí Mne, nazírají duše Mého Otce a očišťují se ve světle Ducha Svatého.

Jedině čistota očišťuje to, co je nečisté, a to je to, čím jsem byl během svého pobytu na zemi: Čistotou, která očišťuje od malomocenství těla i duše. Takoví mají být Moji kněží ve svém nejsvětějším poslání světla: čistotou, aby očišťovali a činili duše průzračnými, aby se mohly spasit a ztratit se v nekonečném moři Toho, který je Světlo (CC 55, 240–250).

(Pokračování)

Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 232–236
Přeložil Iš-

SV. SIMEON, NOVÝ TEOLOG – pokračování ze str. 2

Láska, která učí lásce

To je bod k zamyšlení, drazí bratři a sestry! Tento svatý vychodní mnich nás všechny vyzývá, abychom věnovali pozornost duchovnímu životu, skryté Boží přítomnosti v nás, upřímnosti svědomí a očistění, obrácení srdce, aby se v nás Duch Svatý stal skutečně přítomným a vedl nás. Jestliže se totiž správně staráme o svůj růst fyzický, lidský a intelektuální, je ještě mnohem důležitější nezanedbávat růst vnitřní, který spočívá v poznání Boha, a to v pravém poznání, nikoliv pouze převzatém z knih, nýbrž vnitřním, a ve spojení s Bohem, abychom zakoušeli jeho pomoc v každém okamžiku a v každé situaci. To je v podstatě to, co Simeon popisuje, když vypráví o svých vlastních mystických zážitcích. Již jako mladík, dříve než vstoupil do kláštera, když jednou v noci prodloužil svou modlitbu, vzýval Boha o pomoc při boji proti pokušením, viděl pokoj plný světla. Když pak vstoupil do monastýru, nabízel mu duchovní knihy, aby se vzdělal, ale jejich četba mu nepřinášela pokoj, který hledal. Cítil se – jak sám vypráví – jako ubohý ptáček bez křídel. Přijal s pokorou tuto situaci, aniž by se bouřil, a hle, opět se začala množit vidění světla. Když se chtěl ujistit o jejich pravosti, zeptal se Krista přímo: „Pane, jsi to ty sám?“ Uslyšel v srdci zaznít souhlasnou odpověď a byl tím svrchovaně potěšen. „To bylo, Pane,“ – napsal pak – „poprvé, co jsi mě uznal jako marnotratného syna, za hodného naslouchat tvému hlasu.“ Nicméně ani tato zjevení ho nenechala zcela v klidu. Ptal se spíše, zda nemá tyto zážitky pokládat za iluze. Jednoho dne nakonec došlo k podstatnému faktu pro jeho mystické zážitky. Začal se cítit jako „chudák, který miluje bratry“ (ptochos philadelphos). Viděl kolem se-

be tolik nepřátel, kteří mu chtěli strojit úklady a ublížit mu, ale přesto pozoroval v sobě intenzivní vztah lásky k nim. Jak to vysvětlit? Taková láska evidentně nemohla vycházet z něho samého, ale musela pramenit z jiného zdroje. Simeon pochopil, že pochází od Krista, který je v něm přítomen, a všechno mu bylo jasné. Měl bezpečný důkaz, že zdrojem pravé lásky v něm je přítomnost Krista a že mít v sobě lásku, která jde za hranice mých osobních zájmů, poukazuje na to, že zdroj lásky je ve mně. Tak můžeme na jedné straně říct, že bez určité otevřenosti lásce do nás Kristus nevstoupí, a na druhé straně Kristus se stává zdrojem lásky, která nás přetváří. Drazí přátelé, tato zkušenost je pro nás důležitá jako nikdy předtím,

dnes, abychom našli kritéria, která ukazují, zda jsme opravdu Bohu blízko, zda Bůh je zde a žije v nás. Láska k Bohu v nás roste, jestliže zůstáváme spojeni s Ním v modlitbě a v naslouchání jeho slovu s otevřeným srdcem. Jen božská láska otevírá naše srdce pro druhé a činí nás vnímavými pro jejich potřeby, učí nás považovat všechny za bratry a sestry a zve nás, abychom láskou odpovídali na nenávist a odpuštěním na urážku.

Význam duchovního vedení

Při zamyšlení nad postavou Simeona, Nového teologa můžeme odhalit ještě další prvek jeho spirituality. Na cestě asketického života, kterou navrhoval a prošel, velkou pozornost, zásadní důležitost ve vnitřní zkušenos-

VELKÁ CHYBA CÍRKVE

Hudební skladatel Ennio Morricone, který složil hudbu pro více než 500 filmů, velmi oceňuje snahu Benedikta XVI. vrátit do chrámů gregoriánskou hudbu. Pokládá gregoriánský zpěv za nenahraditelnou a významnou církevní tradici. „Církev udělala velkou chybu, že připustila do chrámů kytarovou hudbu, která neodpovídá posvátnému charakteru bohoslužby. Hudba z westernů je ve srovnání s hudbou, kterou dnes mládež často provozuje v kostele, „nesmírně sváteční“.

NEPŘÍPUSTNÁ PRAXE

Kardinál Joachim Meisner ve zvláštním listu upozornil na to, že není dovoleno udělovat svatě přijímání pod obojí způsobou tak, že věřící sami namáčejí hostii v kalichu. Může tak učinit jen sám kněz a pak podat obě způsoby přijímajícím. Při nedovolené praxi nejde navíc zabránit tomu, aby krupěj nejsvětější Krve nepadla na zem, a to se skutečně stává.

ROSTE ZÁJEM O PŮVODNÍ LATINSKOU MŠI

Bratrstvo svatého Petra v Německu zaznamenává rostoucí zájem o tradiční mši. Od vydání motu proprio vzrostl zájem o 30 %. Každou neděli slouží kněží bratrstva pro věřící na 37 místech mši v mimořádném ritu. Bratrstvo má v Německu 30 kněží a 60 bohoslovců.

VRAŽDA OCHRÁNCE NENAROZENÉHO ŽIVOTA

V USA byl na ulici zastřelen James Poullion, známý ochránce nenarozeného života z Michiganu. Tento tichý, skromný a nemocný aktivista stával na veřejných místech s plakáty zaměřenými proti potratům. Muž podezřelý z provedení atentátu byl policií zatčen.

Kath-net

Svatý Simeon

ti přisuzuje duchovnímu vůdci kláštera. Jak bylo řečeno, již v mládí si Simeon našel duchovního vůdce, který mu mnoho pomohl a kterého choval v největší úctě, takže mu zajistil dokonce i po smrti veřejnou úctu. A chtěl bych říct, že stále platí pro všechny – kněze zasvěcené osoby i laiky, zvláště pro mladé – výzva, aby se obraceli o radu k dobrému duchovnímu vůdci, schopnému provázet každého v hlubokém poznávání sama sebe a schopnému přivést ho k jednotě s Pánem, aby se jeho život stále více shodoval s evangeliem. Abychom došli k Pánu, potřebujeme vždy vůdce, dialog. Nemůžeme to dělat jen vlastními úvahami. A to je také smysl církevního charakteru naší víry, nalézat toto vedení.

Závěrem můžeme shrnout nauku a mystickou zkušenost Simeona, Nového teologa: v ustavičném hledání Boha, i v obtížích, se kterými se setkal, a v kritikách, které si vysloužil, se konec konců nechal vést láskou. Uměl žít sám a učit také své mnichy, že podstatné pro každého Ježíšova učedníka je růst v lásce, a tak rosteme v poznávání samotného Krista, abychom mohli říct se svatým Pavlem: „Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20).

L'Osservatore Romano
17. září 2009
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Andělé splňují v nejdokonalší míře ty nejvyšší požadavky, jaké můžeme klást na nejlepšího přítele. Jsou to po Panně Marii ty nejmilenější a nejsvětější bytosti, které Bůh stvořil. Každý anděl je jedinečný, neopakovatelný tvor. Kolik je andělů, tolik je druhů andělů. Až budeme v nebi v jejich společnosti, nezahltí nás miliony andělů svou uniformitou, ale budou nás věčně uchvacovat nesmírnou pestrostí a neopakovatelností své krásy svědčící o neomezené velikosti, moci a slávě jejich Stvořitele. Anděl je také nesmírně inteligentní. Ví toho mnohem více než všichni lidé dohromady, a navíc má pro nás nepředstavitelný přehled a vhled do věcí a událostí, které vidí pod stejným zorným úhlem jako sám Bůh. Proto jeho rada a jeho vedení je nedocenitelné.

Když chce Pán Ježíš zdůraznit, jakou vznešenost a důstojnost mají lidé již jako děti, ukazuje na skutečnost, že jejich andělé ustavičně patří na Boží tvář. To je nejen potvrzením jejich existence, ale také potvrzení naší nesmírné důstojnosti a ceny i zdroj nesmírné útěchy. Kdo žije ve spojení s Bohem, není ve spojení pouze s Ním, ale s celým jeho nebem, s miliony blažených duchů a svatých. Když se nám zdá obtížné odpoutat se od potěšení tohoto světa, když se tu na této zemi cítíme zklamaní a opuštěni, je to proto, že zapomínáme na své povolání a na svou příslušnost, že jsme se svévolně zatoulali a vzdálili z té velké blažené rodiny našich nejlepších přátel, andělů a svatých, která nás zahrnuje nekonečnou láskou, ve které nám nikdy nemůže nic scházet a ze které nás nikdo nemůže vyhostit, jen my sami. Jak bláhoví jsou všichni ti, kteří se domnívají, že nás chce Bůh jen omezovat či dokonce šikanovat.

Tím se dostáváme k druhé otázce, proč nás ďábel tak nenávidí? Proč se na nás padlý anděl

tak zaměřil? Protože jsme vlastně jediní, komu může uškodit. Kvůli tomu, že nám záviděl, byl zbaven svého místa v nebi. Chce nám škodit také proto, aby se zlomyslně vysmíval a mstil Bohu. Každým hříchem s ním v tom spolupracujeme.

Protože nám nebeské společenství a blaženou Boží rodinu Satan nesmírně závidí, hledá všemožné způsoby, jak nás této společnosti zbavit, jak nás z ní vylákat. Ani nás nemusí přímo svádět ke hříchu. Dosahuje svého, když nás odtáhne z nebeské společnosti do společnosti pouhých lidí, když zamlží naši víru v samozřejmé nadpřirozené skutečnosti, jako by to byly pouhé fantazie a nějaké naivní starožitnosti. Ale takové rozumářství nás nijak neobohacuje, nýbrž nesmírně ochuzuje a přímo ožebračuje a svazuje, protože nás zbavuje živého vědomí, jaký je smysl naší existence. Naše zapomínání na anděly souvisí s naším zapomínáním na Boha, všechny je odsouváme někam daleko. Naše nabubřelé já jako by okupovalo všechny prostor a nikdo jiný se nám sem již nevejde. Vzpomeneme si na anděla nanejvýš, když cítíme potřebu zvláštní ochrany, ale skutečná potřeba a naléhavost této ochrany je trvalá a není dána tím, nakolik si ji uvědomujeme nebo ji pocítujeme. Dnes se lidem zdá, že si stačí sami, a pak se diví, že v sobě nacházejí jen prázdnotu, kterou marně vyplňují kaširovanými náhražkami.

Když naši předkové stavěli a zdobili své chrámy, umístili v nich někdy celé zástupy andělů nikoliv jako pouhé dekorace, ale jako projev a důkaz své víry, že tam, kde zvláštním způsobem sídlí Bůh, nemohou chybět zástupy andělů, které ho ustavičně obklopují, klanějí se mu a vzdávají mu slávu. Měli jsme už příležitost číst i na stránkách Světla líčení mystiků, kteří duchovním zrakem viděli konkrétně, že to,

o čem zpívají závěry mešních prefací, není nějaká básnická imaginace, ale konkrétní a pozvznášející skutečnost.

Této duchovní realitě odpovídala i duchovní hudba a zpěv. S vědomím, že andělské kůry svou hudbou a zpěvy ustavičně oslavují Boha, prosíme, abychom se k nim mohli připojit a zpívat

podobně jako oni. „Hudba spojuje zemi s nebem“, zněl nadpis v jedné novinách. Ale hudba stejně tak může spojovat zemi i s peklem a vládce pekel je jistě nadmíru spokojen, když ohlas jeho „hudby“ proniká i do chrámů a vytlačuje hudbu andělských kůrů, kterou nenávidí. Je dosti těch, kteří si v jeho „rámusu“ libují. Inu, jak říkal Karel Havlíček Borovský, „svůj k svému a vždy podle pravdy“.

Nejen v chrámě, ale také kdykoliv rodina pokleká ke společné modlitbě, připojují se k ní její i další andělé a zpřítomňují jim nebe, neboť současně ustavičně patří na tvář nebeského Otce a mohou mu bezprostředně předkládat naše modlitby. Začínáme měsíc svatého růžence. I v té mají andělé své místo. V prvním z desátek vítáme andělského posla, který zvěstuje spásu, a v posledním zdravíme s radostí Královnu andělů. Andělé jsou nad Betlémem, na poušti po Pánově křtu a velkém postu, jsou v Getsemanech, u prázdného hrobu i při slavném nanebevstoupení. Andělé jsou ti nejpovolanější pomocníci v modlitbě, která tvoří jejich hlavní „profesionální pracovní

náplň“. Ve více než 1500 let staré přípravné modlitbě ke mši svaté vyprošuje si svatý biskup Ambrož mocnou ochranu andělů, aby zbožnou, věrnou a pevnou stráží a ochranou zaháněli nepřítel všeho dobrého a aby andělova ruka odstranila také z jeho srdce ducha pýchy, namyšlenosti, závisti, rouhání, smilstva a nečistoty, pochybnosti a nedůvěry. V jiné modlitbě původního latinského misálu vyzývá kněz všechny anděly, nebeská panstva, trůny a mocnosti a prosí o přimluvu a ochranu, aby mohl přinést všemohoucímu Bohu důstojnou oběť. Pekelný záškodník s oblibou narušuje naši modlitbu a má na to velmi rafinované metody. Z životopisu P. Pia víme, že ho drze obtěžoval dokonce ve chvílích proměňování. Andělé jsou naší nejbezpečnější a nejspolehlivější ochránci. Jen je třeba překonat utkvělou představu andělíčka strážníčka, který vodí děti za ruku přes potok, a být stále v myšlenkách s ním, tak jak on je ustavičně s námi. Pamatujme také na to, že kdykoliv vyslovujeme nebo ještě lépe zpíváme vznešenou modlitbu „Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému...“, spojujeme se zvláštním způsobem s celým tím nesmírným zástupem nebeských kůrů v jejich věčném chvalo zpěvu před Božím trůnem. V růženci i denní modlitbě Církve to není nějaký pouhý dodatek k žalmu či desátku, ale vždy jeho vyvrcholení. Oslavujeme tím věčnou nejsvětější výheň všeho Bytí, Lásky, Plodnosti a Životu, z níž povstalo všechno to, co povstalo, i to, co ještě povstane. Trojjediný Bůh je Bohem tím, čím žije, a On žije láskou, která je Jeho slávou a je v Ném a skrze Něho jediným zdrojem všeho bytí. Ještě před čtyřiceti lety pokládali věřící za samozřejmé, že při každém Sláva Otci... vzdali Nejsvětější Trojici svou úctu také svou poklonou a následovali tak anděly.

Prožijme měsíc říjen pod heslem: Zpět k andělům! Vše s anděly a pod vedením andělů!

-/š-

TELEVIZE

NOE

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00

■ Denně: 8.00; 16.00 - Programová nabídka TV NOE

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Pondělí 5. 10. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (543): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Volontariát 6:55 Pod nebesy 7:45 Pro víta mundi - PhDr. Jaroslav Šturma 8:25 Čteme z křesťanských periodik 8:35 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný - Chození ve víře 9:15 Zpravodajské Noeviny 9:25 Druhé čtení 9:50 Noekreace aneb Vandrování (5. díl) 10:00 Statečný kněz 10:55 Na koberečku (69) 11:10 Bůh v Tibetu 11:35 Debata - poruchy makuly 11:45 Pavel - dobrovolník víry (1. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert k 55. výročí Janáčkovy konzervatoře a gymnázia v Ostravě 13:20 Keby som 13:35 Cesty za poznáním: Kyklady 14:25 Čirikloro - vtáček 14:50 Domov důchodců v Buchlovicích 15:05 Collegium orientale 15:25 7 let 10 JUMPů 16:00 H2Onews 16:10 Přijeme si ... 16:30 Jedenkrát smrt, prosím 17:00 NOEparáda (11. finále) [L] 17:25 Cesty za poznáním: Sýrie 18:15 Noekreace aneb Vandrování (5. díl) 18:25 Volontariát 18:35 Pavel - dobrovolník víry (2. díl) 18:45 Ecce homo 19:15 Světlo pro Evropu (5. díl) 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Harfa Noemova III. (5. díl) [P] 20:25 Na koberečku (69) 20:40 V zemi Mayů a Inků 21:30 Pod nebesy 22:20 Noční univerzita: Prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc. - Moudrost ve stáří 22:55 Druhé čtení 23:20 Octava dies (543): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:50 Debata - poruchy makuly 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Koncert k 55. výročí Janáčkovy konzervatoře a gymnázia v Ostravě 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 6. 10. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný - Chození ve víře 6:55 Kulatý stůl na téma: Romské dítě v neromské rodině 8:25 Debata - poruchy makuly 8:35 Collegium orientale 8:55 V zemi Mayů a Inků 9:45 Kdo chce kam... 10:05 Přijeme si ... 10:25 Světlo pro Evropu (5. díl) 10:50 Statečný kněz 11:45 Pavel - dobrovolník víry (2. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert Adash 13:15 Octava dies (543): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:45 V zemi Mayů a Inků 14:35 Čirikloro - vtáček 15:00 Perličky zdraví a odpočinku 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Pro víta mundi (131): Manželé Perasinovi 16:50 Harfa Noemova III. (5. díl) 17:10 Světlo pro Evropu (5. díl) 17:35 Biblické postavičky v Českém katolickém biblickém díle 17:45 Dětská televize 2009: září 18:10 Noeland (3) 18:35 Pavel - dobrovolník víry (2. díl) 18:45 Malý pastierik 19:05 Pro víta mundi (131): Manželé Perasinovi 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Bez hábitu (27): Obláti [P] 21:05 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (7. díl): Bojující bastardi [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 21:50 Čteme z křesťanských periodik 22:00 Pro víta mundi - PhDr. Jaroslav Šturma 22:40 Jedenkrát smrt, prosím 23:10 NOEparáda (11. finále) 23:35 Na koberečku (69) 23:50 Volontariát 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Bez hábitu (27): Obláti 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 7. 10. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (7. díl): Bojující bastardi 6:50 Kdo chce kam... 7:10 Světlo pro Evropu (5. díl) 7:35 Perličky zdraví a odpočinku 8:30 Na koberečku (69) 8:45 7 let 10 JUMPů 9:15 Čteme z křesťanských periodik 9:25 Čirikloro - vtáček 9:50 Harfa Noemova III. (5. díl) 10:10 Collegium orientale 10:30 Generální audience Benedikta XVI. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pro víta mundi - PhDr. Jaroslav Šturma 12:45 Bez hábitu (27): Obláti 13:45 Domov důchodců v Buchlovicích 14:00 Noční univerzita: P. Aleš

Opatrný - Chození ve víře 14:40 Přijeme si ... 15:00 Jedenkrát smrt, prosím 15:30 Na koberečku (69) 15:45 Libanonská mise 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Collegium orientale 16:30 Světový den bez tabáku 16:35 Čirikloro - vtáček 17:00 GOODwillBOY: Press [P] 17:30 NOEparáda (11. finále) 17:55 Pro víta mundi (131): Manželé Perasinovi 18:35 Pavel - dobrovolník víry (3. díl) [P] 18:45 Volontariát 18:55 Octava dies (543): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:25 Debata - poruchy makuly 19:35 Biblické postavičky v Českém katolickém biblickém díle 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Závislost [P] 20:25 Přijeme si ... [P] 20:45 Geriatria v stacionáři 20:55 Harfa Noemova III. (5. díl) 21:15 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 22:45 Keby som 23:00 V zemi Mayů a Inků 23:50 Debata - poruchy makuly 0:00 H2Onews 0:10 Hlubinami vesmíru (9) - říjen 2007 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 8. 10. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pro víta mundi (131): Manželé Perasinovi 6:55 Domov důchodců v Buchlovicích 7:10 Noční univerzita: Prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc. - Moudrost ve stáří 7:45 Koncert Adash 8:55 Noekreace aneb Vandrování (5. díl) 9:05 Volontariát 9:15 Přijeme si ... 9:35 Jedenkrát smrt, prosím 10:05 Na koberečku (69) 11:00 Kdo chce kam... 10:40 Collegium orientale 11:20 Čirikloro - vtáček 11:25 Noeland (3) 11:45 Pavel - dobrovolník víry (3. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty (Dubaj) 12:35 Pro víta mundi - PhDr. Jaroslav Šturma 13:15 Octava dies (543): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:45 GOODwillBOY: Press 14:15 NOEparáda (11. finále) 14:40 Závislost 15:00 Perličky zdraví a odpočinku 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Volontariát 16:20 Harfa Noemova III. (5. díl) 16:40 V zemi Mayů a Inků 17:30 Geriatria v stacionáři 17:40 Pro víta mundi (131): Manželé Perasinovi 18:20 Terchova 18:35 Pavel - dobrovolník víry (3. díl) 18:45 Pod nebesy 19:35 Domov důchodců v Buchlovicích 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (11. díl) 21:05 Zapomenutý Tibet 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Kdo chce kam... 21:55 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný - Chození ve víře 22:35 Collegium orientale 22:55 Octava dies (543): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:25 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (7. díl): Bojující bastardi 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Koncert Adash 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 9. 10. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Závislost 6:35 GOODwillBOY: Press 7:05 NOEparáda (11. finále) 7:30 Bez hábitu (27): Obláti 8:30 Terchova 8:40 Na koberečku (69) 8:55 Kulatý stůl na téma: Romské dítě v neromské rodině 10:25 Pro víta mundi - PhDr. Jaroslav Šturma 11:05 Harfa Noemova III. (5. díl) 11:25 Domov důchodců v Buchlovicích 11:40 Světový den bez tabáku 11:45 Pavel - dobrovolník víry (3. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Octava dies (543): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:35 Pro víta mundi (131): Manželé Perasinovi 13:15 Collegium orientale 13:35 Světlo pro Evropu (5. díl) 14:00 Čirikloro - vtáček 14:25 Kulatý stůl na téma: Romské dítě v neromské rodině 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 V zemi Mayů a Inků 17:00 Perličky zdraví a odpočinku 17:55 Noeland (3) 18:15 Malý pastierik 18:35 Pavel - dobrovolník víry (4. díl) 18:45 Zapomenutý Tibet 19:05 Závislost 19:25 Na koberečku (69) 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Noemova pošta: říjen [L] 21:35 Domov důchodců v Buchlovicích 21:50 Octava dies (543): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:20 Noční uni-

Srdečně zveme na výstavu AUGUSTINIÁNSKÝ KLÁŠTER V ČESKÉ LÍPĚ nainstalovanou v ambitech rumburské Lorety. Dobové fotografie, dokumenty a plány na pěti velkoformátových panelech přibližují historii řádu augustiniánů, založení českolipského kláštera, vytvoření klášterního gymnázia, historickou podobu klášterní křížové chodby a českolipskou Loretu. Výstavu připravil Mgr. Ladislav Smejkal z Vlastivědného muzea a galerie v České Lípě, které sídlí právě v bývalém augustiniánském klášteře. V rámci doprovodného programu je na sobotu 3. 10. 2009 od 14.00 hod. v ambitech rumburské Lorety připravena populárně naučná přednáška v podání autora výstavy. Návštěvníci se budou moci seznámit s kulturním a historickým významem českolipského kláštera, jeho stavebním vývojem a využitím. **Výstava potrvá do 31. 10. 2009, vstupné je od úterý po sobotu mezi 10.00 až 17.00 hod.** Pořádá ji Římskokatolická farnost - děkanství Rumburk. Vstupné je 15 Kč.

Klára Mágrová

verzita: Prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc. - Moudrost ve stáří 22:55 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty (Dubaj) 23:25 NOEparáda (11. finále) 23:50 Volontariát 0:00 H2Onews 0:10 Pearl Harbor - Válka v Pacifiku I. (7. díl): Bojující bastardi 0:45 Přijeme si ... 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 10. 10. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Kulatý stůl na téma: Romské dítě v neromské rodině 7:45 Zapomenutý Tibet 8:05 Pro víta mundi (131): Manželé Perasinovi 8:45 Čteme z křesťanských periodik [P] 8:55 Přijeme si ... 9:15 Malý pastierik 9:35 Noeland (3) 10:00 GOODwillBOY: Press 10:30 NOEparáda (11. finále) 10:55 Terchova 11:05 Noekreace aneb Vandrování (5. díl) 11:15 Cesty za poznáním: Inari Lake, Strokkur Geysir, Ha Long Bay 11:45 Pavel - dobrovolník víry (4. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Koncert Adash 13:15 Ekvádor - země indiánů 13:35 Perličky zdraví a odpočinku 14:30 Volontariát 14:40 Harfa Noemova III. (5. díl) 15:00 Na koberečku (69) 15:15 Kdo chce kam... 15:35 Terchova 15:45 Čteme z křesťanských periodik 16:00 H2Onews 16:10 Jedenkrát smrt, prosím 16:40 Bez hábitu (27): Obláti 17:40 Čirikloro - vtáček 18:05 Modlitba růžence Svatého otce s vysokoškolskými z Auly Pavla VI. [L] 19:20 Domov důchodců v Buchlovicích 19:35 Druhé čtení [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Cesta k andělům: Osamu Okamura 20:45 Hlubinami vesmíru (9) - říjen 2007 21:40 Noční univerzita: Hana Pinknerová - Bůh mezi hrci [P] 22:20 Harfa Noemova III. (5. díl) 22:40 Druhé čtení 23:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (11. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Pro víta mundi - PhDr. Jaroslav Šturma 0:50 Závislost 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neště 11. 10. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium 6:25 Druhé čtení 6:50 Domov důchodců v Buchlovicích 7:05 Bez hábitu (27): Obláti 8:05 Geriatria v stacionáři 8:15 Noční univerzita: Prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc. - Moudrost ve stáří 8:50 Nigérie - Dialog pro život 9:00 Cesta k andělům: Osamu Okamura 9:40 Terchova 9:50 Evangelium 10:00 Řím - kanonizace [L] 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Čteme z křesťanských periodik 12:25 Zpravodajský souhrn týdne 13:00 Přijeme si ... [P] 13:20 Noční univerzita: Hana Pinknerová - Bůh mezi hrci 14:00 Terchova 14:10 Cesta k andělům: Osamu Okamura 14:50 V zemi Mayů a Inků 15:40 Závislost 16:00 Světlo pro Evropu (5. díl) 16:25 Cesty za poznáním: Inari Lake, Strokkur Geysir, Ha Long Bay 17:00 Noeland (4) [P] 17:20 Červené čičky 17:45 GOODwillBOY: Press 18:15 NOEparáda (11. finále) 18:40 Perličky zdraví a odpočinku 19:35 Čteme z křesťanských periodik 19:45 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (544): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (6. díl) [P] 20:45 Janáčkův Máj 2009: Varhanní koncert [P] 21:45 Druhé čtení 22:10 Nigérie - Dialog pro život 22:20 Noční univerzita: Prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc. - Moudrost ve stáří 22:55 Bez hábitu (27): Obláti 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Kdo chce kam... 0:50 Nigérie - Dialog pro život 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

MLÁDEŽ S KRISTEM

*God is good all the time! All the time God is good!
Bůh je dobrý po všechny dny!*

Tímto radostným zvoláním začíná otec Anthony, indický kněz a misionář, nástupce světoznámého otce Billa, své šestidenní duchovní cvičení. Během nich se lidé neopakovaným způsobem setkají s Ježíšem a Jeho láskou. Letos v srpnu vedl otec Anthony v Koclířově u Svitav exercicie pro mládež. Jeho nadšení pro Ježíše, čistota a hloubka jeho víry, bohaté teologické znalosti i utrpení, jakým tento mladý kněz za svůj krátký život prošel, rozezněly struny srdcí mladých lidí a oni tak mohli prožít společenství s Ježíšem Kristem, který nás miluje, chce nás spasit a uzdravit. Rádost všech se dovršila v sobotu během mše svaté za uzdravení, kdy přišel shromážděné pozdravit Mons. ThLic. Dominik Duka, OP, biskup královéhradecký.

Hnutí mládeže Fatimského apoštolátu otce Billa vzniklo v roce 2006 a stále se rozrůstá. Mladí lidé se scházejí k modlitbám na různých místech České republiky. Srdečně zveme všechny mladé lidi, aby se k nám přidali! Více informací o nás najdete na www.frbill.info. S otcem Billem i otcem Anthonyem se můžete setkat ve druhém vydání knížky **Ježíš Tě miluje**, která je k dostání v Matici cyrilometodějské (knihy@maticecm.cz) a v Českomoravské Fatimě Koclířov (cmfatima@tiscali.cz).

Stáňa Vitoňová

V pátek 30. 10. 2009 Centrum pro rodinný život Olomouc zahajuje pro snoubence, kteří se rozhodli uzavřít církevní sňatek, „Přípravu snoubenců na manželství“. Při šesti setkáních se budeme se snoubenci zamýšlet nad tématy, jako jsou např. komunikace a partnerský dialog, krize vztahu a řešení konfliktů, odpuštění, sexualita, rodičovství a jiné. Setkání budou probíhat **vždy v pátek od 17 do 19.30 hod.** v sále arcibiskupské kurie (Biskupské nám. 2, Olomouc) přibližně 1krát za 14 dní. **Další informace** můžete nalézt na webových stránkách www.rodinnyzivot.cz.

DIECÉZNÍ MARIÁNSKÉ VEČEŘADLO v Růžencovém kostele v Českých Budějovicích v sobotu 17. října 2009 ve 14.00 hodin

Program: Modlitba svatého růžence • modlitba za Svatého otce • svátostné požehnání • čtení poselství a výklad k tomuto poselství z knihy „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“ • zasvěcení se Neпокvměnému Srdci Panny Marie • mše svatá – hlavní celebrant Mons. Pavel Posád, pomocný biskup. Předpokládáné ukončení večerádlu v 16.30 hodin. Srdečně Vás zvou, a zvláště kněze, kterým je blízká Panna Maria, modlitební skupiny mariánského kněžského hnutí z Č. Budějovic a okolí a P. Viktor Frýdl, kněz spoluořádný za MKH v českých diecích.

Zveme Vás do VEČEŘADLA v kostele Nejsvětější Trojice ve Zduoukách v neděli 11. října 2009. Začátek v 15 hodin.

Večerádlu předsedá P. Mgr. Jiří Polásek z Rožnova pod Radhoštěm. Na programu je adorace, rozjímavý růženc, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii a mše svatá. Toto večerádlu má letos 10. výročí své existence.

Liturgická čtení

Neděle 4. 10. – 27. neděle v mezidobí

1. čt.: Gn 2,18–24
Ž 128(127),1–2.3.4–5.6
Odp.: srov. 5 (*Ať nám Hospodin žehná po všechny dny našeho života.*)
2. čt.: Žid 2,9–11
Ev.: Mk 10,2–16
Slovo na den: **Pro tvrdost srdce.**

Pondělí 5. 10. – ferie

1. čt.: Jon 1,1–2,1.11
Jon 2,3.4.5.8
Odp.: srov. 7c (*Ze záhuby jsi vyvedl můj život, Hospodine!*)
Ev.: Lk 10,25–37
Slovo na den: **Přistoupil k němu a staral se.**

Úterý 6. 10. – nez. pam. sv. Bruna

1. čt.: Jon 3,1–10
Ž 130(129),1–2.3–4.7b–8
Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí?*)
Ev.: Lk 10,38–42
Slovo na den: **Děláš si starosti pro mnoho věcí.**

Středa 7. 10. – památka Panny Marie Růžencové

1. čt.: Jon 4,1–11
Ž 86(85),3–4.5–6.9–10
Odp.: 15b (*Ty jsi, Pane, váhavý k hněvu a syrovaně laskavý.*)
Ev.: Lk 11,1–4
Slovo na den: **Odpouštíme každému.**

Čtvrtek 8. 10. – ferie

1. čt.: Mal 3,13–20a
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 11,5–13
Slovo na den: **Dá místo ryby hada?**

Pátek 9. 10. – nez. pam. sv. Dionýsia a druhů nebo sv. Jana Leonardiho

1. čt.: Jl 1,13–15; 2,1–2
Ž 9(9A),2–3.6+16.8–9
Odp.: 9a (*Podle práva bude Hospodin soudit svět.*)
Ev.: Lk 11,15–26
Slovo na den: **Někdo silnější.**

Sobota 10. 10. – nez. sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: Jl 4,12–21
Ž 97(96),1–2.5–6.11–12
Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)
Ev.: Lk 11,27–28
Slovo na den: **Blahoslavení slyší a zachovávají.**

BREVIÁŘ PRO LAIKY

3. – 10. ŘÍJNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 10.	PO 5. 10.	ÚT 6. 10.	ST 7. 10.	ČT 8. 10.	PÁ 9. 10.	SO 10. 10.
Antifona	1028 1148	1044 1164	1060 1181	1653 1870	1091 1214	1106 1230	1666 1883
Žalm	783 881	783 881	786 884	783 881	783 881	785 883	783 881
Ranní chvály:							
Hymnus	1029 1148	1045 1164	1061 1181	1653 1870	1091 1214	1107 1231	1666 1883
Antifony	1030 1149	1046 1165	1062 1182	1554 1750	1092 1215	1107 1232	1123 1248
Žalmy	1030 1150	1046 1166	1062 1183	813 914	1093 1215	1108 1232	1124 1249
Krátké čtení a zpěv	1033 1152	1049 1169	1065 1186	1554 1750	1095 1218	1111 1235	1668 1885
Antifona k Zach. kantiku	719 812	1049 1169	1065 1186	1554 1751	1095 1218	1111 1235	1669 1886
Prosby	1033 1153	1049 1169	1065 1186	1655 1872	1095 1219	1111 1236	1655 1886
Závěrečná modlitba	719 812	1050 1170	1553 1750	1555 1751	1096 1219	1556 1752	1656 1888
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034 1157	1050 1171	1066 1187	1081 1203	1096 1220	1112 1237	1127 1253
Antifony	1035 1155	1051 1171	1066 1188	1081 1203	1097 1220	1113 1237	1128 1253
Žalmy	1035 1155	1051 1171	1067 1188	1081 1204	1097 1220	1113 1238	1128 1254
Krátké čtení	1037 1157	1054 1174	1069 1190	1084 1206	1100 1223	1115 1240	1130 1256
Závěrečná modlitba	719 812	1054 1174	1069 1191	1084 1206	1100 1224	1116 1240	1131 1256
Nešpory:							
Hymnus	1024 1143	1039 1158	1055 1176	1071 1192	1660 1877	1101 1225	1117 1242
Antifony	1025 1144	1040 1159	1056 1177	1071 1193	1555 1751	1102 1226	1118 1243
Žalmy	1025 1144	1040 1159	1057 1177	1072 1193	1661 1878	1102 1226	1118 1243
Kr. čtení a zpěv	1027 1146	1043 1162	1059 1179	1074 1195	1555 1751	1105 1229	1120 1246
Ant. ke kant. P. M.	719 811	720 812	1059 1180	1074 1196	1555 1752	1105 1229	1121 1246
Prosby	1028 1147	1043 1163	1059 1180	1074 1196	1664 1881	1105 1229	1121 1246
Záv. modlitba	719 812	719 812	1060 1181	1553 1750	1555 1751	1106 1230	1556 1752
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398

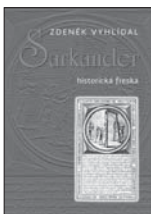
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 3. 10. a všechny následující soboty do 19. 12. 2009 v době od 9 do 12 hodin.

NOVINKY

SARKANDER - HISTORICKÁ FRESKA Zdeněk Vyhlídal • Redakce Marie Benešová

Vyprávění o posledních dnech svatého mučedníka Jana Sarkandra (1576–1620) postavené na historickém základě – autentickém záznamu tehdejšího soudního písaře Scintilly. Kniha také pravdivě doplňuje obraz významného období našich dějin, které většinou známe pouze z beletristického podání, jež se však často rozchází s historickou pravdou. Úvod ke knize napsal olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Vydání druhé, v MCM první
Brož., A5, 128 stran, 97 Kč

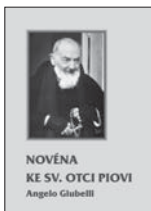

NOVĚNA KE SV. OTCI PIOVI

Angelo Giubelli • Z italštiny přeložil Mgr. Jiří Gračka

Každý den novény ke cti sv. otce Pia z Pietrelcinny obsahuje mj. krátký úryvek z Písma svatého, myšlenku ze světcových dopisů a modlitbu spojenou s konkrétním úmyslem. Brožurku oživuje několik barevných fotografií ze života otce Pia. Vyšlo s církevním schválením.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 24 stran, 29 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

365 DNÍ S BENEDIKTEM XVI. Z němčiny přeložil Jiří Arnet

Soubor úryvků papežových textů a promluv z posledních let, které mají vést ke každodennímu zamýšlení. Kniha je proto rozdělena podle dní v jednotlivých měsících s akcentem na významná období církevního roku (postní doba, Velikonoce, Letnice, svátky a slavnosti během roku, advent, Vánoce). V originále vyšla sice pro rok 2008, ale může dobře sloužit i pro kterýkoli jiný rok. Tematika je vázána spíše na památky světců a denní biblické texty, nejde o systematický výklad otázek víry.

Karmelitánské nakladatelství
Váz., 120x179 mm, 256 stran, 249 Kč

APOŠTOL JEŽÍŠE KRISTA • PROMLUVY O SVATÉM PAVLOVI

Benedikt XVI. • Z italštiny přeložili Johana Bronková, Milan Glaser a Josef Koláček

Knižní vydání katechezí papeže Benedikta XVI., které pronesl na generálních audiencích během Roku sv. Pavla.

Karmelitánské nakladatelství
Váz., 118x180 mm, 140 stran, 179 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.